

Knud Pedersen

1968

PEDERSENS BIBELSHISTORIE

satire

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

Knud Pedersen

1968

PEDERSENS BIBELSHISTORIE

satire

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90733-00-2
Copyright: Knud Pedersen
år: 1998
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 83

DE FØRSTE BØGER

Min familie er meget gammel. De ældste historier om den er fortalt af en bedstemor til min mormor, som har fået dem fortalt af sin bedstefar, der har fået fortalt af sin farfar, at denne havde fortalt, at han af sin bedstemor havde hørt, at hendes bedstemor af sin bedstefar, det var engang i Juli, havde fået fortalt, at denne havde hørt fra sin mormor, hvad jeg her skal fortælle.

Hun havde fortalt, at hendes bedstemor havde fortalt hende, at hendes mormor på fædrene side havde boet sammen med sin mand i en have langt ude på landet. Der var så mange dyr, at det var umuligt at nævne dem en efter en. Det ville selvfølgelig være muligt, hvis man brugte et leksikon, sagde hun.

Hun kunne ikke komme i tanker om noget dyr, som hun ikke havde fået fortalt, de ikke også havde derude på landet. Og det var varmt solskinsvejr hele tiden. Så de kan da i hvert fald ikke have haft isbjørne. Ikke hele tiden i hvert fald.

Men de havde også alle træer og buske. Alle blomster og grøntsager. Alt hvad hun overhovedet kunne komme i tanker om, havde de haft.

Haven lå op til en jernbanelinje. Men på den anden side lå en stor frugtplantage, og hun fortalte, at de hele tiden havde uendeligt bøvl med ejeren, som hele tiden beskyldte dem for at stjæle hans æbler.

Ja, så meget vrøvl havde de, at de til sidst rejste deres vej.

Plantageejeren havde - det opdagede de senere - købt deres have, og han bad dem simpelthen om at rejse af helvede til. Der er flere versioner af den historie.

De var kede af det, for de havde haft det så godt derude på landet. Men efter at have smækket grundigt med havelågen, slog de sig ned et andet sted.

Det eneste, de nu så til plantageejeren, var hans store lastvogne, der kørte æbler til konserverfabriken dagen igennem.

Når de kunne komme af sted med det, snupede de også æbler fra lastbilerne. Det blev aldrig opdaget. Og han havde i hvert fald nok af dem.

Da de var flyttet, og deres børn var blevet store, så lavede den ene, Abel Andersen hed han, en fabrik, og der var snart ikke til at komme frem for skorstenene, der osede langt væk. Hans bror, Kain, gad ikke være med til at lave alt det, Abel arbejdede med, men han kunne godt lide røgen, så han bad om at blive ansat på fabriken og få lov til at lege med skorstenene. Abel forstod ham ikke, men gav ham lov, og så lavede Kain nogle store plader, som han lagde oven på skorstenene, og i pladerne skar han store huller i forskellige former. Nogle lignede fugle, andre mennesker, og når så røgen osede op igennem hullerne, kom røgen ud i form af fugle og flyvende mennesker, og det syntes Kain så skægt og festligt ud.

Men de to brødre kunne ikke enes. Når de sad og spillede kort, sad Abel Andersen altid med alle esserne, og når de spillede fodbold, rendte Abel Andersen altid med alle målene.

Det var nok også, fordi Kain ikke rigtig gad spille med. Han sad i stedet og lavede kortkunster. Kortene forsvandt og dukkede op på mystiske steder, under bordet, oppe i ærmerne og andre steder. Det kan man ikke vinde med, sagde Abel, selv om han måtte indrømme, det så meget sjovt ud, når Kain pludselig sad der med fire Esser i samme farve.

Fabrikken var den, de havde det bedst med. Den ene lavede røg, den anden lavede skæg med røgen.

Først kaldte Kain firmaet for Kain & Co. Abel foreslog Abel & Co., men det endte med, at de enedes som brødre og kaldte det Kain & Abel Ltd.

De to havde flere brødre, som jeg altså også er i familie med. En af dem var skibsreder. Han hed Noa Svendsen, og engang byggede han et meget stort skib. Hans sønner, som Noa havde kaldt Sem, Kam og Jaffa,- vistnok fordi de ikke havde været helt ædrue, da de skulle finde på navne til ungerne, hjalp deres far med bygningen af skibet, og medens Svendsen ønskede at fylde skibet med f. eks. al det ragelse, som Abel Andersen bryggede sammen på sine fabrikker, så ville Sem, Kam og Jaffa meget hellere lave en kreaturtransport og sejle med dyr af alle mulige slags. Til sidst fik de overbevist deres far om, at det også nok var det fornuftigste.

Da de havde fyldt skibet op med alle de dyr, de kunne finde, sejlede de langt bort til et fremmed land, og det var meget godt, for senere hørte de om, at fabrikken var brændt ned. Andre fortalte, at det var Kain, der havde organiseret en oversvømmelse. Nogle gik så vidt, så de fortalte, at fabrikken var blevet oversvømmet med ild.

Jeg har glemt at fortælle, at lige før de rejste kom der en mand, som gerne ville med. Han hed Abraham Hansen, og han ville søge arbejde i et andet land i et kæmpefirma, der hed General Kanaan. Der arbejdede hans brodersøn, der hed Joachim von Lot.

Abraham kom med, og han flyttede ind til Lot, og det gik ikke så godt i det lange løb, for der var ikke plads nok i lejligheden. Efterhånden blev de enige om at flytte hver til sit, og

Lot flyttede til et andet kvarter, som bare var et rigtigt rabarberkvarter, der var saneringsmodent af helvede til.

Det hed Sodoma og Gomorrha og var brandfarligt, fordi der boede så mange mennesker sammen, og det hele var dårligt bygget.

Abraham sagde mange gange til Lot, at han skulle flytte til et andet kvarter. Det var jo også meget nemt for Abraham at sige al den tid, han havde beholdt Lots lejlighed og ladet Lot om at flytte. Men Lot kunne faktisk godt lide det nye sted og ville ikke flytte, selvom Abraham hele tiden fortalte ham om brandfaren og smittefare med alle mulige sygdomme, usundt for hans børn ville det også være, hvis han blev boende.

Joachim von Lot valgte i stedet for at begynde at snakke med kommunen om at sanere, men kommunen sad bare og sov. De var ikke interesserede i at høre på ham. De anede nok, hvilke penge det drejede sig om, og dem, der skulle bestemme, de boede allesammen i Abrahams kvarter, så de var ligeglade. De syntes heller ikke, det var så slemt, som Lot beskrev det. Men Lot kom igen og igen til kommunen. Sort på hvidt viste han dem, hvor mange saneringsmodne lejligheder der var på en ganske lille sort firekant, og det skal siges til Abrahams ros, at han hjalp Lot så godt han kunne med at gøre det op. Til sidst havde de været hele kvarteret igennem, og der var ikke tre opgange, der var værd at bo i for mennesker.

Alligevel var der stadig ingen, der hørte på dem, og en dag skete ulykken da også. Hele lortet brændte, og selvom Lot nåede at slippe ud, fordi han hele tiden havde været opmærksom på faren og oven i købet fik sin familie med, så omkom hans kone i flammerne.

Og Lot gik næste dag op til rådhuset og kiggede bare på de høje herrer med tårer i øjnene. Han kunne ikke få et ord over sine læber, så chokeret var han.

-Det var sgu da meget godt, det brændte, sagde borgmesteren bare.

-Det var jo noget gammelt ragelse alligevel. Det var selvfølgelig synd for alle de mennesker, der gik til. Men det var vi jo ikke herrer over. Havde de bare passet på ligesom dig, så var de også nok sluppet væk.

Lot var for ulykkelig til at smække borgmesteren et par på skrinet.

Abraham Hansen skovlede stadig penge ind i sit rare kvarter. Han havde sit gode arbejde og mere til. Han småspekulerede ved at sætte sine penge i guldrandede papirer, og han havde efterhånden ikke ret meget andet at bestille end at købe en saks, der kunne klippe kuponer, som han fik penge for to gange om året. De penge stablede han ovenpå de andre penge i banken. Han havde sammen med sin kone Sara fået en søn, Isak.

-Sakse, kaldte faderen ham, mens han drillede ham med sin klippesaks, og han så frem til at kunne skrabe så mange skilinger sammen, så Isak ikke behøvede bestille et hak.

Men så fandt skattevæsenet ham.

De begyndte at spørge og undersøge og fandt hurtigt ud af, at Abraham ikke havde betalt så meget som en krone i skat i sin iver efter at rage til sig selv og sine arvinger.

Den gik selvfølgelig ikke, og statskassen kom og sagde mange tak.

Først prøvede Abraham, om han ikke kunne slippe med at give dem saksen, så kunne de klippe så mange af hans kupo-

ner de kunne nå, på den tid, det ville tage ham syv gange syv gange at sige ordene “ Nu har jeg betalt min skat”.

Men den gik ikke. De ville se kontanter, og selvom hr Hansen havde gemt sine penge alle mulige steder, så fandt de dem efterhånden lige så stille ved at spørge ham først om det ene og så om det andet. Det skulle også bare mangle. Til sidst slæbte Hansen Isak med op på skattekontoret og fortalte dem, at det var for at kunne give sin søn en god uddannelse og ordentlige leveforhold, at han sparede sammen. Han kunne ikke se sådan noget skulle straffes.

Så kunne de bare få ungen.

Men det udvikle sig den dag til et større skænderi, for Abraham hørte ikke efter, når ligningskontoret fortalte, at det netop var af hensyn til hans søn, han skulle betale sin skat. Hvad han troede, det kostede at holde ham i skole? At lave legepladser til børnene? At bygge ordentlige huse? Kunne han måske ikke huske branden? En del af det man tjener, tjener man til alle. Alle var også ham.

Til sidst kunne Abraham Hansen godt se det rimelige. Og før de smækkede døren i efter ham oppe på skattekontoret, råbte de til ham, mens han var på vej ned af trappen, at det kostede rundt regnet samfundet 200.000 kr pr barn om året at forberede en ordentlig fremtid for det, så han skulle bare betale og være glad for, at der overhovedet var nogen, der gad arbejde for dét i stedet for at leve, som han gjorde. Han skulle ikke kun hytte sin egen unge, men tænke på andre børn også. Ja, sådan var tonen efterhånden blevet i løbet af deres samtale.

Isaks to børn, Jacob og Esau Hansen nød alligevel godt af bedstefaderens og senere fader Isaks penge. For noget var der blevet tilbage.

Og Isak, som i modsætning til Abraham godt forstod, at man skulle betale skat, troede, han havde sit på det tørre og prøvede bare på at få et ordentligt familieliv stablet på benene.

Men han opdagede et nyt problem med penge. For det, at der var to, der skulle arve ham betød, at de hver især håbede at komme til at arve det hele.

Her var det dog ligesom med Kain og Abel: Den ene havde mere lyst til pengene end den anden. Jacob kunne tænke sig at starte nogle fabrikker op, og Esau var stort set ligeglad, for han boede i et kollektiv med nogle gode venner for sig selv. Han ville selvfølgelig bare ikke tages i skægget.

Da Isak var blevet gammel og blind, fik Jacob og hans mor en dag stukket et stykke papir i hånden på den gamle, som han skulle underskrive og som gav Jacob det hele. Det var noget med et aktieselskab, de havde lavet.

-Sådan er loven, sagde dommeren, da Esau prøvede at få hjælp fra retten. Vi bliver nødt til at følge loven.

-Det går galt en dag, sagde Esau. Nu kan I bare se, hvordan vi to brødre, som ellers kunne have det så rart sammen, pludselig ikke har spor at sige til hinanden, fordi loven har lavet en skide urimelig fordeling af penge, som vi burde have samme adgang til begge to.

Så sagde dommeren til ham:

-Er det ikke rigtigt, at du en gang for sjovs skyld har solgt det hele for et billede af en portion linsesuppe?

-Alright, sagde Esau. Det er så i orden. Jeg er heller ikke så satans interesseret, men jeg vil bare ikke tages i skægget.

Resultatet blev da også, at Jacob og Esau ikke mere kom sammen som gode brødre, men holdt sig hver til sit. Den ene med pengene, den anden uden. Selvom han, Esau, var lidt

bitter i begyndelsen, glemte han det hurtigt. Så vigtige var pengene heller ikke. Men han tænkte på, hvilket helvede Jacob nu ville få, når hans børn skulle til at arve ham, og deres børn igen dem. Hvis han havde gidet, ville han gøre noget ved det og skrive om det i bladene. Men hans kammerater i kollektivet rådede ham fra det og sagde:

-Spring det over. Det er jo ikke dit problem. Vi herude, vi skal i hvert fald ikke arve hinanden. Derfor kan vi snakke sammen. Det skal du kun være glad for. Hvad ville du også bruge de penge til?

Senere hen hørte de om Jacob, at han var blevet så alene, at han var blevet helt syg af det og måtte søge psykiater.

Hver nat, når han lå og sov, drømte han om en lang stige. Folk kom slæbende med pengesække op og ned ad stigen, som de kaldte for Jacobs stige, og for enden af stigen lå der en enorm marmorbank stablet op med søjler og det hele, ja, stigen var stillet op ad banken, og banken blev hele tiden større og større. Han vågnede altid op om morgenen med et fjoget grin. Han havde lige talt med bankdirektøren, sagde han altid. Han var dødtæt af hele natten at have ligget og talt penge.

Til sidst ville man indlægge ham, og han måtte gå til behandling i lang tid for bare at komme til at se en lille smule normal ud, så han ikke vågnede hver morgen med det der fjogede grin.

Da hans behandling var ved at være slut, foreslog psykiateren ham, at han skulle rejse hen til sin broder og se at blive gode venner med ham igen. Og Jacob rejste og drog ud til det kollektiv, hvor broderen boede. Han havde taget en hel del

penge med, hvis broderen ville have nogle penge af ham som betingelse for, at de kunne blive gode venner.

Men Esau slog bare armene om ham og gad slet ikke høre noget om det gamle pjat længere. Han havde glemt alt om det, sagde han. Der var vigtigere ting i livet end penge.

Da Jacob nu igen var blevet rask, fik han et godt arbejde på General Kanaan, og selvom han på grund af sine penge blev til lidt mere på fabrikken end Esau, som iøvrigt kun arbejdede derinde en gang imellem, når han ligefrem manglede penge i det daglige, så havde de det nu godt hver især og sammen. Esau lavede så mange andre ting, og de kunne godt hjælpe hinanden.

Esau interesserede sig særligt for elektronik.

De næste bøger.

Jeg har en stor familie. Brødre og søstre og fædre og bedstefædre. Men kvinderne har jeg ikke hørt ret meget om, selvom det er kvinderne, der fortæller mig de fleste af alle disse historier om familien. Eller måske netop derfor.

Jeg har f. eks. også på mødrene side en bedstefar eller en onkel til en bedstefar, det er jo ligegyldigt, men det er i hvert fald en, de allesammen fortæller en masse historier om. Måske var han en søn af Jakob. Men han hed ikke Hansen. Josefsen hed han. Men jeg tror også, han var født efter en lille udenomshalløjsa med en fremmed dame, som var Jakobs sekretær på fabrikken.

Robert Josefsen hed han helt præcist.

Han følte sig - i hvert fald som barn -lidt udenfor sine kammerater. Det ville aldrig være sket i Esaus familie, i kollekti-

vet, hvor arvereglerne også af andre grunde ville være vanskelige at administrere, fordi de fødte børn af kærlighed og ikke af fædre. Men Robert var ikke fri for i sin barndom at være lidt højrovet, og måske skyldtes det et mindreværds-kompleks overfor kammeraterne. Han prøvede ganske vist på at lege lidt med Jakobs sønner, men han var anderledes, og sådan noget mærker børn straks. Når han virkede hoven, misforstod de det og troede han var endnu mere hoven, end han var. Og det gjorde ham endnu mere hoven og så videre i en ond spiral.

Han malede billeder, hvor han fremstillede sine kammerater stående og bukke og skrabe for ham, og sådan noget kan enhver sige sig selv ikke er populært. Til sidst gad de slet ikke lege med ham, og mens de gik i skole og skulle på universitetet de fleste af dem, så gik Robert tidligt ud af skolen for at gøre noget med sine hænder i stedet for. Og for at slippe væk fra de andre i en fart.

Han drømte om at kunne være sig selv, og han læste annoncer hver dag for at finde det job, der lå længst væk hjemmefra.

Til sidst fandt han et job langt, langt borte.

Han rejste dertil og sled og slæbte, så hans formand lagde mærke til ham og gav ham et mere og mere ansvarsfuldt job. Han befandt sig som en fisk i vandet ved sit arbejde, og han havde også fundet et godt sted at bo i nærheden af fabriken.

Hans nabo var formanden, Potifar, kaldte de ham, og ind imellem tog han sig lidt af formandens kone, men det var i al fordragelighed og kun så længe, formanden selv syntes, det var hyggeligt og lidt spændende til en forandring. Sådan noget ender imidlertid altid med et brag, og da formandens kone blev mere og mere krævende, gad Robert til sidst ikke mere.

Så fortalte hun sin mand , at Josefsen havde smittet hende med hele den tyrkiske musik, og han røg i spjældet så let som sådan.

Robert blev imidlertid stik imod enhver forventning gode venner med alle de øvrige fanger, og han befandt sig næsten bedre her end på fabrikken. Efterhånden som tiden gik, blev han dog lidt træt af, at han ikke kunne bevæge sig, hvorhen han ville, og hver gang en fange blev løsladt, lovede han Robert at gøre noget for ham, så han kunne blive prøveløsladt. Men det glemte de selvfølgelig allesammen, lige så snart døren til fængslet lukkede sig bag dem, så han måtte sidde sin tid ud.

Han brugte tiden til at udarbejde en ide, han havde fået til et kæmpeprojekt, og den dag han skulle ud, bad han faktisk om, han ikke måtte blive der tre dage længere, til han var helt færdig med sit projekt.

Spark i røven!

Man skulle ikke lave grin med fængslet.

Men Robert mødte ikke op på sit arbejde de næste tre dage, men tænkte de sidste detaljer ud, og da det var gjort, begav han sig lige op til fabrikkens direktør.

Ganske vist betød Roberts medfødte hovenhed, at han først mødte op på arbejde sådan et par timer op ad dagen. Men det gjorde direktøren til gengæld også, og den dag kørte de tilfældigvis op med samme elevator til direktørtid.

-Hvad det var for nogle papirer, han havde der ?

Da han begyndte at forklare sit kæmpeprojekt, blev direktøren straks klar over, at han stod overfor alle tiders ide, og han trykkede på elevatorknappen sådan, at den stoppede imellem to etager, og de to i fred og ro kunne diskutere planerne. Direktøren satte en tændstik ind i stopknappen, så de

kunne være i fred hele resten af formiddagen, og de satte sig på elevatorgulvet med stribevis af tabeller imellem sig.

Roberts ide gik ud på at lave økonomisk demokrati på fabrikken, det ville sige et økonomisk system, der medførte, at alle var medejere af deres arbejdsplads og delte fabrikkens overskud.

Direktøren overdrog Robert arbejdet med at føre ideen ud i livet, og Robert fik kontor på 8. etage lige ved siden af direktøren.

Direktøren skulle administrere overgangstiden. Det udnævnte han sig selv til direktør for.

Robert Josefsen arbejdede også med konjunkturer, og han specialiserede sig i at forudse gode og dårlige år på det lange sigt. Hans arbejde gik hele tiden ud på at modvirke de dårlige år og holde igen på forbruget i de gode, så der kom økonomisk balance i tingene. På den måde kom han faktisk også til ind imellem at bremse sine egne ideers vikeliggørelse ved de realiteter, der omgav dem.

Han arbejdede med decentraliseret produktion for at holde de generelle omkostninger nede. Direktøren arbejdede med de generelle omkostninger hængende om halsen som en møllest. Han kunne kun se frem til mere og mere at skulle blive fri, jo mindre de generelle omkostninger blev.

Også Roberts gamle kammerater langvejs fra kom til ham for at søge arbejde, mange af dem med en solid uddannelse. De lærte af ham, hvordan man skulle bære sig ad med at sikre maksimal glæde ved sit arbejde, og ikke bare økonomisk.

Nu var han heller ikke så hoven mere. Hans ide havde fjernet det hovne, hævet som ideen var over alle andre. Det gik ham på alle måder godt.

Robert hjalp dem allesammen i arbejde. Decentraliseringen betød beskæftigelse for flere, jeg kan godt forklare hvorfor, men det er ikke stedet til det her. De hjalp alle med realiseringen af det økonomiske demokrati på de arbejdspladser, der oprettedes.

En dag ringede Robert også til Jakob og de andre slægtninge fra General Kanaan. De blev først inviteret på Weekendbesøg, men da de først var kommet, blev de der, og alle havde det godt og arbejdede og talte meget sammen.

Først mange år efter, da både Robert og Jakob var døde, begyndte disse venner og efterkommerne af vennerne at blive et problem, fordi de rottede sig sammen både i deres arbejde og med deres ideer, og de holdt sig isolerede fra de andre på fabrikken. Men det er jo bare al politikks skæbne at blive for gammel i gårde.

De næste bøger

Moses Olsen er jeg også i familie med, selvom det fortaber sig lidt, fordi han var adoptivbarn. Hans forældre havde i forvejen så mange børn, så de ikke mente, de kunne give ham den fornødne pasning og opdragelse. Derfor blev han bortadopteret.

Hans mor havde gået på aftenskolekursus i fødselskontrol, og der var intet at bebrejde hende. Men da hun nu en gang var blevet gravid, og det ufødte barns søskende havde hørt forældrene tale om vanskelighederne ved at klare det, så besluttede børnene at bede forældrene om alligevel at føde barnet fremfor at få en abort af hensyn til dem.

Det traf sig oven i købet så heldigt, at Moses mor kunne få lov til at passe barnet som babysitter hos plejeforældrene.

For barnet var dette både godt og dårligt.

Det betød faktisk, at han følte sig lige så knyttet til den familie, som havde født ham, som den familie, hvori han var adopteret, og som sad godt i det.

Da han blev større, besøgte han tit sine forældre, og det gjorde et stærkt indtryk på ham, at deres sociale forhold var så meget dårligere end hans.

Da han blev voksen og var et ungt menneske, stod han tit om aftenen og hang ved et cafeteria i nærheden af sit oprindelige hjem, et skummelt kvarter. En aften kom der 7 piger, og en af dem blev han varm på. Da de stod ved baren, kom der pludselig nogle unge mænd på knallert fra hans kvarter, og de var både frække og småsjofle overfor pigerne. Han bad dem skrubbe af helvede til, og på den måde lagde pigen mærke til ham. De snakkede sammen og mødtes igen aften efter aften ved cafeteriet, og han blev også inviteret hjem til pigen, hvor han efterhånden slog sig ned og boede i stedet for at bo i sit gamle hjem. Han følte sig bedst tilpas der.

En aften da Sjippi, sådan hed pigen, var gået fra hans seng ind til sig selv, havde hun glemt en cigarret i vindueskarmen, og pludselig vågnede Moses op ved, at gardinet brændte. Ilden havde også fat i en pottedplante, en lille tjørnebusk.

Og den var godt på vej til at brede sig til træværket i vindueskarmen.

Moses sprang op og prøvede at slukke med ølsjatter og håndklæder fra sit værelse, og da det var lykkedes ham, tænkte han på, hvad der egentlig kunne være sket, hvis han var faldet i søvn uden at bemærke noget.

De boede på fjerde sal, og når han så ud igennem vinduerne, kiggede han bare lige ned i en baggård, der var så smal, at ingen brandfolk kunne være kommet ind med springlagner eller stige. På den anden side af gården, i små gule indramninger af aftenlys, så han gamle mennesker sidde ved vinduerne. Ilden kunne meget let have bredt sig til dem, og han besluttede på een gang, at han ville flytte og tage pigens familie med, alle dem, han kunne overkomme. Han kunne ikke overskue at skulle begynde at diskutere sanering med myndighederne. Det var der, såvidt han erindrede, ingen gode erfaringer for. Det hele ville ende som ved kæmpebranden i Sodoma og Gomorrha, som han havde hørt om. Han snakkede med Sjippi og hendes forældre og nogle andre om det. Men der var jo lige det med pengene, som de skulle bruge til at rejse for.

Moses Olsen fik den ide at spørge sine plejeforældre, om de ikke kunne låne ham til billetten - eller bedre endnu - låne ham til en bil, måske en gammel bus, så kunne de køre allesammen, eller de kunne køre af to gange hen til et sted, hvor der var bedre plads. Der måtte være et eller andet egnsudviklingsområde, de kunne tage til, eller de kunne tage til General Kanaan, hvor der altid ville være arbejde at få.

Moses halvbroder lånte ham sin motorcykel, en splinterny Aron, og de kørte begge to til hans plejeforældre, der netop var flyttet ud i det helt dyre kvarter. De tog hjørnerne på to hjul, og de sprang op ad trapperne til hans plejefar.

Men nej.

Han var hverken til at hugge eller stikke i.

Han kunne udmærket godt selv bruge sine penge, og sådan en bus kostede mange penge.

Men som vi nu skal se, så var Moses halvbroder meget smart:

Han viste plejefaderen nogle lus og fortalte, at sådan var de fyldt med lus derude, og det kunne ikke blive ved. Han pillede levende lus ud af sit hår og tøj, forskellige arter og satte dem i plejefaderens sofa, før han kunne stoppe ham, og han sagde til plejefaderen:

-Hvad vil du gøre ved disse her, selvom du har så mange penge. De formerer sig, og til sidst render hele dit hus og alle dine folk og din kone, og du selv med, rundt og klør jer alle mulige steder, uden dine penge kan hjælpe dig.

De kan blive så store som græshopper.

Plejefaderen blev helt vild i øjnene og bad de unge mennesker fjerne de modbydelige væsener, så skulle de nok få lov til at låne penge til rejsen.

Da de løsslupne lus var indfangede i sofaen, grinede plejefaderen bare og sagde:

-Kan I så komme ud af huset. Det skulle bare mangle, at I forsøger at true mig til at betale jer penge.

Men nu blev Moses Olsen gal i skalden. Han sagde:

-Du behøver selvfølgelig ikke være bange for lopperne. Men vi mangler de penge til at komme væk, og du ved godt, at det ikke koster noget i første omgang at sige nej, derfor gør du det, men har du nogensinde hørt tale om noget, der hedder ekstraparlamentarisme?

Det betyder ulykker i massevis for dig og dine.

Faktisk er hele den bydel, hvor vi bor, rådden, og vi kan gøre mange ting overfor jer allesammen her i jeres fine kvarter, hvis I ikke giver os nogle penge, så vi kan komme væk. Ganske vist er du min far og tror dette her bare er generationskløft.

Men det er mere. Det er krav om, at føle medansvar.

Hvis du derimod ikke gør det, så skulle det være en smal sag for os, at vi f. eks. kommer igen med alle vores skraldespande med al vores lort i, og tømmer det ud i jeres haver om natten; at vi brækker de gamle lokummer ned og kaster dem ind i jeres garager, og at vi slår jeres vinduer ind, laver telefonbomber, molotovbomber, og hvad ved jeg. Det hele kan godt bare på grund af nogle få skide penge blive så groft, så vi bliver nødt til at tage disse penge fra jer med magt, hvis det bliver nødvendigt. Og det må være en blandet fornøjelse at have masser af penge, men være nødt til at have strisserne stående udenfor jeres hus både dag og nat. Du skal bare ikke opfatte det som nogen trussel. Jeg mener det.

Plejefaderen klemte det ene øje i og pegede med sin pegefinger på sit lukkede øje, og holdt pegefingeren der.

-Op i øjet, sagde han. Det her er ren pengeafpresning, og jeg kunne få jer arresteret med det samme. Men all right. I truer mig og giver mig ikke en chance. Hvis jeg forsøgte på at ringe til politiet, ville I formentlig slå mig ned. Er det det, I kalder ekstraparlamentarisme?

-Nej, sagde Moses. Ikke det at slå dig ned, men det at *kræve* rimelige krav. Husk på, jeg er din adoptiv søn. Egentlig skulle jeg være med til at arve dig og hele molevitten. Men glem det. Det er nu, jeg skal bruge nogle skillinger. Og det er ikke bare til mig. Du har råd til at betale, og vi har ikke råd til at blive her, men skal af sted til et bedre arbejde et andet sted. Du skal betale.

Pludselig gik der et lys op for plejefaderen:

-I kan da låne de rejsepenge af staten. Jeg betaler masser af penge i skat. I kan låne til rejsen gennem egnsudviklingsfondet.

Nu var det Moses tur til at stikke en finger op i øjet.

-Du ved udmærket godt, de låner pengene ud til folk som dig, så I kan bygge nogle fabrikker et sted og så sende bud efter os, så vi kan slæbe for jer. Men det er ikke det, vi vil. Vi vil rejse uden at binde os på forhånd. Vi agter at søge arbejde i General Kanaan, og vi mangler penge for at kunne komme dertil. De penge har du. Det er meget enkelt.

Plejefaderen følte sig truet. Presset, betalte han til sidst Moses de penge, han havde bedt om, og de kørte hjem og pakkede.

Aldrig så snart var de ude af døren før plejefaderen kontaktede politiet.

Anmeldelse!

Selvom politiet eftersøgte Moses højt oppe og langt nede, kunne de ikke finde ham noget sted. Han var lige så stille gået under jorden, mens vennerne lavede rejseforberedelserne. Han købte en gammel gul bus med plads til 40 passagerer, og først i det øjeblik, de allesammen med oppakning og det hele var nået frem til færgen, stod betjentene der og grinede.

Ingen slipper fra politiet.

Moses satte den gule bus i gear igen, og de fræsede lige forbi de mange politibiler, der holdt med roterende blinklys, og bussen strøg langsomt og hakkende ud på landevejen igen.

Det var dog kun en kort frist.

Moses Olsen råbte bagud i bussen med stentorrøst:

-Hvad har vi med af bajere? Drik alt, hvad vi har, og smid de tomme flasker ud igennem vinduerne lige midt på asfalten.

Og de drak som gale. Selv de røde sodavander blev tømt på et øjeblik. Og hver gang en flaske var tømt, blev den kastet ud

igennem vinduet, og knustes i tusinde skarpe flaskeskår på vejen.

Den første politibil var allerede punkteret med et knald og humpede ind mod vejkanten. Til sidst fandt de på at smide flaskerne ud to og to eller bundtet sammen i flaske-cocktails, så politibilene ikke havde den ringeste chance for at undgå glassplinterne, og langt bagude så de politibilene siksakke i vejkanterne som vaklende under overmagten.

De kørte længere sydpå langs kysten til en bro, hvor de kørte over, og snart var de fuldstændig fri af deres forfølgere og sang og skrålede i bussen.

De mange øller skvulpede rundt i hovederne på dem. Men de var glade, og da de nu var så godt i gang, følte de sig bare endnu mere tørstige.

Og der var ikke een pilsner tilbage i hele bussen.

Moses Olen og hans familie og venner følte sig som nybyggere, da de omsider nåede frem til General Kanaan, hvor de fik arbejde med det samme. I begyndelsen var de ret primitivt indkvarterede, men efterhånden blev de i stand til at flytte til nogle pæne rækkehuse, og der gik ikke lang tid før de kunne leve et roligt og velordnet dagligliv. Det havde været en stor overgang for dem at skulle starte helt forfra, og i begyndelsen fik de da også både penge og mad fra det offentlige, men det var meningen, det skulle betales tilbage efterhånden, og Moses havde også bestemt, at han ville betale sine plejeforældre tilbage. Det ville blive et mindste af det. Hertil kom, at de tjente så meget mere her i forhold til, hvad de havde tjent i plejeforældrenes land, så de begyndte snart at kunne købe

køleskabe, biler, TV, fællesantenne og en hel del andre ting, deriblandt også ting, de overhovedet ikke havde brug for.

Og efterhånden, som historien med den gule bus blev fortalt flere og flere gange, blev den mere og mere tyndslidt. I stedet for snakkede de nu bare om penge og sommerhuse og bedre rækkehuse og bedre biler og bedre køleskabe og bedre stereoanlæg og bedre farvefjernsyn. Det var lige før de blev en tro kopi af Moses plejeforældre.

Moses gik og skumlede i skægget.

Han var formand på fabrikken og havde et godt forhold til alle. Sjippi havde arbejde i en børnehave.

Om aftenen gik de rundt hos hinanden. Det var næsten det eneste, der var tilbage af det, der holdt dem sammen i gamle dage.

Hvad de ikke brugte til nye transistorradioer og bil nr-to til at køre byærinder med, brugte de til dyr sprit, og der stod altid Whisky og trestjernet Cognac i alle hjemmene. Til sidst kunne de næsten ikke snakke sammen, før de havde fået tømt et par flasker først.

Moses Olsens broder fik de overtalt til at starte en fabrik med noget fuldstændig sindssygt, som ingen som helst havde brug for, og som ingen nogensinde ville få brug for, men som bare skulle koste så frygtelig mange penge, så de havde noget at prale med. Den fabrik gik strygende. Folk plantede ligusterhække rundt om husene, og bilerne holdt og skinnede foran haverne. Tyverialarmerne fik de til at gå i gang bare for at blive bemærkede.

Det hele gik af helvede til, syntes Moses, der holdt sig mere og mere inde, mere og mere irriteret.

Så en aften drak han sig fuld og tog den første, den bedste bil, han kunne finde på vejen. Med den kørte han rasende

rundt på vejene foran husene hele aftenen og ramlede ind i først en bil, så den næste. Og da den store bil ikke kunne køre mere, fordi skærmen havde sat sig fast mod hjulet, tog han bare en anden bil, og til sidst endte han - efter at der ikke var en eneste køreklar bil tilbage - med at køre den vogn, han sad i, en Mercedes med automatisk indsprøjtning af benzin og automatisk gearskift, ind - helt ind - igennem butiksvinduet til et kæmpe supermarked, hvor den endte med en hel reol-fuld tv-apparater hen over køleren, da hans kammerater halede ham ud.

De havde ikke noget politi, den slags ordnede de selv, så de slæbte ham ind på en Bodega og spurgte ham om, hvad fanden han bildte sig ind, og Moses stavrede rundt helt forgrædt i kinderne og viftede med nogle papirer.

Han var godt skidetræt af dem, sagde han. Han havde lavet nogle ordensregler for dem allesammen. Dem skulle de hænge op, en i hver opgang eller entre. Men da han var kommet ud og havde set alle de biler, så syntes han ikke, der var nogen ende på alle de ordensregler, de behøvede, hvis de skulle leve ordentligt sammen. Han havde netop her lavet nogle ordensregler, som ikke havde en skid med fabrikken at gøre, men kun angik dem selv. Pludselig havde han ikke syntes, han kunne finde bund i det. Det hele var noget lort.

Moses hængte sine ordensregler op i Bodegaen, og så læste han dem op med høj røst for sine kammerater indtil Sjippi stod i døren og fik halet ham hjem i seng.

Ordensreglerne fortalte, at hvadenten de var konservative eller medlemmer af socialdemokratiet, eller de var kommunister, så havde de at opføre sig ordentligt overfor hinanden og hjælpe dem, der ikke havde så meget som de selv.

Endvidere stod der, at alle skulle elske og elske og elske.

Og at beboerne skulle bruge deres tid på at snakke med alle andre mennesker for at forstå dem, der tænkte på en anden måde.

Og, at det var forbudt at slå ihjel, og at det følgelig derfor var strengt forbudt at være soldat under nogen omstændigheder.

Og produktionsmidlerne skulle overtages af staten.

Der var ialt 10 punkter i de ordensregler.

De næste bøger.

Moses styrede nu selv sit arbejderkvarter med den lille bitre verdenskløge træthed, som let kommer over politikere, der har siddet for længe på taburetten, og næsten ikke engang har brug for dem, de er sat til at styre.

Han gjorde selvfølgelig alt i den bedste mening, sådan lidt småkorrumperet og skaltende og valtende. Ingen turde rigtig sige ham imod. Han kaldte sig ideolog og afstak alle grænser med sine egne meninger.

Til sidst fangede man ham i at trække strøm udenom sin måler direkte fra fabrikken for sine kammeraters regning, og han blev sat fra bestillingen.

Men jeg havde også en anden onkel på fabrikken. Han hed aldrig andet end slåsva, fordi han altid gik rundt imellem folk og sagde :Vil du slås va?

Slåsva var ellers god nok. Han prøvede at organisere arbejderne i andre afdelinger af General Kanaan end der, hvor han selv hørte hjemme. Men han rendte hele tiden panden mod en

mur blandt funktionærerne på administrationskontorerne, som han ville have optaget i arbejdernes fagforeninger.

Kontorchef Jerico og Slåsva holdt nogle meget dramatiske møder i Bodegaen om sagen, og der var altid stuvende fuldt hus til de møder.

De arbejdere og funktionærer, der ikke var plads til, stod udenfor og gav bifald eller mishag til kende under forhandlingerne, så murene var ved at skvatte sammen.

Ved et af disse diskussionsmøder stod Jericos sekretær, frøken Rahab Larsen, også udenfor.

Hun så så smart ud, at der var helt stille lige rundt omkring hende.

Frk Larsen var på arbejdernes side, og pludselig foreslog hun med høj røst de omkringstående, at man i stedet for al den snak skulle gøre noget ved sagen. Noget med fysik på.

Hvis arbejderne simpelthen besatte administrationskontorerne og konfiskerede alle kartoteker og papirer, så ville de rent faktisk kontrollere det hele. Det kunne hun garantere for.

Så mens Slåsva og Jerico sad og lavede smalltalk -som frk Larsen kaldte det -stak arbejderne, der havde stået udenfor Bodegaen, lige så stille over på fabrikken og satte sig i besiddelse af alle kartoteker og alle papirer, alt, hvad de kunne finde i alle kontorer og alle skuffer. Og hvis de var lige ved at glemme en skuffe i deres iver, så pegede Rahab Larsen den ud for dem. Hun så rent militært på situationen, og hun skød brysterne frem, så hendes bluse var ved at sprænges. Det virkede på kammeraterne som to små hornblæsere, der blev båret foran dem.

I løbet af natten sendte arbejderne breve ud til alle forretningsforbindelser med henstilling om, at fremtidig korre-

spondance skulle sendes til andre. Man gik frem efter telefonbogen over de ansatte på fabrikken, således at det blev fabrikkens arbejdere, der i fremtiden ville modtage al korrespondance. En fra en, en anden fra en anden. Alle tilgodehaver skulle sendes, det ene til den ene, det andet til den anden, også dette udvalgt efter telefonbogen. Og således opdelte de hele administrationen.

Fabrikken ville naturligvis kun kunne fungere, hvis arbejderne loyalt og ærligt afleverede alle breve og penge for betalte regninger, som de tilfældigvis havde modtaget. Alt blev samlet i den valgte forsamling.

Da alle var orienterede, smed de kundekartotekerne i centralfyret og begav sig ud på de små timer tilbage til Bodegaden, hvor de fortalte kontorchef Jerico, hvad de havde gjort.

Jerico sad med trætte blanke øjne og hørte på arbejderne, der orienterede ham i munden på hinanden : Telefonen til fabrikken var ført ud med en linie til hver af 7 vilkårligt valgte arbejdere, og der var ikke den ting, der ikke var spredt for alle vide vinde, som f. eks. nøglerne til kontorerne: En nøgle var hos en, en anden, som var nødvendig for at komme videre til næste kontor, var hos en anden, osv, altsammen fordelt efter telefonbogen med pilen fra et Dart-spil som flyvende pegepind.

Det ville blive sådan et kaos, hvis kontorchef Jerico ikke ville samarbejde, at de lige så godt kunne rive administrationsbygningen ned med det samme.

Men Slåsva følte sig lidt snydt af begivenhederne, der havde taget magten fra ham. Derfor, aldrig så snart havde han hørt om hele aktionen, før han tog nogle mand med sig, så de kunne rive hele administrationsbygningen ned. Et forslag om at lede benzin igennem centralvarmeledningerne, så det hele

kunne ordnes på et øjeblik, blev stemt ned. Det kunne ikke på forhånd udelukkes, at bygningen kunne bruges til medborgerhus.

Funktionærerne blev nu optaget i arbejdernes rækker og alle råbte Hurra. Ja, jeg ved ikke om alle funktionærerne råbte, men de som råbte højst var arbejderne omkring frøken Rahab Larsen. Hun havde afslået ethvert tilbud om tillidsposter fra kammeraterne.

Udenfor byen begyndte arbejdernes sønner imidlertid efter nogen tid at slå sig ned i kollektiver og gad ikke rigtig bestille noget regelmæssigt. De dalrede bare rundt og tog, hvad de kunne finde, og de dyrkede deres haver. Der var mange af arbejderne, der var utilfredse med de unge menneskers opførsel, indtil en stor, stærk, smed, Gideon Madsen, en dag sagde:

-Hvad fanden er der i vejen med det? -Der er nogle, som godt gider arbejde, og nogle, som ikke gider. Jeg personlig, jeg kunne slet ikke holde ud ikke at bestille noget. Det er sgu da ikke et privilegium ikke at arbejde, og ikke noget privilegium at arbejde. Folk må leve, som de helst vil. Hvad rager det jer. Lad dem være, disse mennesker. Hvis I rører nogen af dem, får I med mig at bestille. Jeg har selv en søn derude, og jeg ser ham aldrig, fordi han tror, jeg vil sætte ham i arbejde, så snart han viser sig. Lad dem da leve deres liv, og hvis I har lyst, kan I bare følge efter dem.

Dette var noget, han sagde derhjemme om aftenen til sin familie, og der var ikke een, der mukkede. De var godt tilfredse med at arbejde. Og så stadsede Gideon sig op:

-Jeg vil bande på, sagde han, at hvis I skulle drive den af, ville I være dårligere til det, end de derude, og omvendt vil vi

være bedre til at skrabe penge hjem. Jeg synes, vi skulle holde en stor fest i stedet for al det bavl.

Og så inviterede Gideon Madsen til SIT IN hjemme hos sig selv, og da gæsterne var gået, havde han ikke en tallerken og ikke et saltkar tilbage. Men det gjorde for så vidt heller ikke noget, for han havde heller ikke mere tilbage at lægge på tallerkenerne. Det var væk med det andet.

Hans familie stod lidt betuttede og gloede på ham, men han gik bare rundt og tørrede slatter op fra gulvet og tømte askebægre. Næste morgen var de spændte på, hvad han ville sige, når han vågnede op lige midt i skraldespanden og tømmermændene.

Men Gideon vågnede frisk op næste morgen og gik ud og startede sin gamle Ford Customline. Da motoren havde snurret lidt, kaldte han på familien og bad dem om at sætte sig ind i vognen, og morgensure og morgensultne kom de en efter en tyggende på tandbørsten.

-Så kører vi, råbte Gideon Madsen alt for højt og startede i et ryk i et forkert gear, og af sted gik det ud af byen til det første, det bedste, kollektiv.

Der standsede han bilen og tømte den for kone og unger og hamrede så på døren.

Det kom selvfølgelig lidt bag på beboerne, som først netop nu var faldet rigtigt i søvn. Men Gideon slog sig ned med den mest selvfølgelige mine og ventede på at få serveret morgenmad, og da det var overstået, og han og hans familie havde ædt sig halvt fordærvet, fyldte Gideon sine lommer med sine egne cigarer og kørte igen med sin familie, mens han lige nåede at råbe til de unge mennesker i kollektivet:

- Vi ses i aften. Vi kommer til middag lige så snart, vi er færdige på fabrikken.

Så tøffede de af sted, mens bilens udstødningsrør lavede fine hvide røgringe op i maskerne på de mutte kollektivindianere.

Det gik meget godt på den måde: De unge kom og stjal alt, hvad de kunne, fra deres gamle på hver lønningsdag, og arbejderne lod til gengæld sønner og døtre stå for husholdningen, og stjal dét tilbage, som de skulle bruge og sommetider lidt mere.

Det var en værre redelighed, og de havde næsten nok i sig selv og intet overskud at give bort af til andre, da der lige pludselig begyndte at dukke gæstearbejdere op. De kom på grund af fattigdom i de lande, hvor de tidligere havde boet og levet på sultegrænsen, hvis der overhovedet havde været arbejde til dem. Og det var kun de færreste, der havde haft regulært arbejde.

Nu prøvede man at skaffe arbejde til dem.

DE NÆSTE BØGER

En søster til min mormor hed Ruth, Ruth Sørensen, og var meget dygtig. Men der er stadig den fejl ved disse historier om kvinderne: Man hører ikke rigtig noget om dem, bortset fra, at de gifter sig og får børn. Ruth og Hanne f. eks. Ja, Hanne var nok en skrap pige, men der er ingen tvivl om, at de historier der går om hende, er fortalt af mændene. Det er typisk. Der er ikke så meget at fortælle om Ruth, som var en good Girl, mens Hanne står som den smarte, flotte pige, der hurtigt fandt sig en fyr, og en lille sjofert blev der også fortalt om hende fra den tid, nemlig den, at hun havde elsket med en fyr- en anden fyr- på første række i en kirke, mens organisten

spillede til, og fyren havde udgivet sig for at være biskop. Men vi kender jo alle den historie, den fyldte de bladene med i tre måneder, den og så historien om, hvordan Hanne forærede biskoppen barnet, mens han sad med hele familien og spiste til aften.

Vorherre bevares!

Sam hed barnet, og ham er jeg i familie med!

Sam havde storhedsvanvid. Han troede han var Jesus. Samtidig drev han rundt om natten og hørte stemmer, og han var en kæmpesnøb, der mængede sig med alle de rige, der bare gad høre på ham. Det var de rette kulisser for hans jesuskompleks, og han var smart nok til at finde en sag frem, som ville interessere de rige, nemlig kommunistforskrækkelsen.

Saul Kønigstein var en af disse rige. Desværre var jeg ikke i familie med ham, men efter, hvad min moster fortæller, så er han en af de interessanteste mennesker, hun nogensinde har mødt, selvom han var en gammel mand, da hun var en ung pige. Det har man hørt om før.

Saul var den skrupskingrende gale blanke svedende type, et omvandrende statshospital, så nervehysterisk og dirrende og opstresset med sine mange millioner, så hans hænder og fingre gik på ham hver morgen i en sitrende mandolinkrampes morgenkoncert.

Han holdt sig kun oppe med nervetabletter og skældte og smeldte til højre og venstre. Når en tot hår strittede lige op af nakken på ham, vidste alle, han havde ligget forkert om natten, og det var bare med at komme væk, før man fik kylet en vase eller en støvle lige i nakken. Han stank langt væk af en blanding af sved og deodorant i skøn forening, og han kunne finde på at smile, så han lignede en sko, hvor overlæderet var

gået løs og fem sorte søm grinede med en rød storetå lige i midten.

Han var lige den rette for Sam at opsøge og snakke om kommunister til.

Saul Kønigstein rendte rundt og skiftede alle sine låse ud efter Sam havde besøgt ham. Det var ikke første gang han skiftede låse ud.

Ham og planøkonomi!

Han spekulerede på Børsen og investerede og udlånte til ågerrenter, og så kom ham Sam og fortalte, at kommunisterne snart ville indfinde sig og sætte ham på plads, at de holdt skydeøvelser udenfor byen, og snart ville stå i hans entre med skydere i hænderne og et kæmpe "hold up". Nej, han skulle ikke nyde noget.

Sam havde fortalt, at David Brun var den skrappeste af dem allesammen.

Og det var ingen løgn.

David var ungenkommunist fra et af de mindste kollektiver, og han havde hele teorien i orden. Han ville begynde fra en ende af med at bukke begge ender sammen på kapitalisterne.

I sin barndom havde han rejst meget til søs, men den ene reder efter den anden fyrede ham, thi hvert skib, han forlod, havde han organiseret kommunistiske celler på, så hele mandskabet talte med een stemme. Selve skibet havde de udnævnt til at være en af mandskabet med "en" stemme, og det havde været et meget spændende eksperiment for David at se, hvordan det spændte af. For der var ikke nogen tvivl om, at skibet i sig selv var kapitalist, og det tvang mandskabet til også at tænke i de baner på skibets vegne.

Det havde David allerede skrevet et par bøger om, da han en dag af Sam fik at vide, hvordan Saul Kønigstein var i

stand til at udhule det ene produktionsapparat efter det andet ved at købe aktiemajoriteten og derefter sælge aktiverne og standse produktionen. I det professionelle forretningsprog blev sådan noget kaldt for "fjendtlig overtagelse".

David tænkte, at den dygtige kapitalist også ville, hvis han blev behandlet rigtigt, blive den dygtige kommunist. Men der var det ved Saul, efter hvad David havde hørt fra Sam, at Saul simpelthen var en så sammensat og så mentalt korsstingsbrodereret person, at David simpelthen ikke kunne modstå fristelsen til at opsøge ham. Netop i sådanne mennesker var der muligheder for at få dem til at brænde sig selv op som fakler for menneskehedens sejr. Pervers og urolig var Saul også, efter hvad David havde hørt. Han var kort sagt fuldstændig utilregnelig. Hans mange penge stammede fra, at han gjorde lige netop det, som ingen ventede af ham, sommetider endda så frækt, at han solgte ting og sager, som han aldrig havde ejet men hvor ejeren ikke turde protestere, fordi han heller ikke var kommet ærligt til det solgte.

Han klemte saften ud af piger og drenge, og da David stod foran ham på golfbanen den første dag, så han straks vanviddet glo ham lige ind i fjæset, og da Saul blev klar over, hvem han havde foran sig i rollen som Caddy, prøvede han på at smække en golfkugle lige i skallen på ham. Men David var ham for smart. Da han springer tilside, kommer i det samme en kronhjort og stikker trynen ud af skovbrynet, og golfkuglen rammer den lige midt mellem øjnene bag gafflen.

Med et hyl og et spring er hjorten over Saul og flår bukserne op på staklen, der har smidt golfkølle og det hele, men David er som et lyn over hjorten og lægger sig op på nakken af dyret, så dets hovede tvinges ned og ned og dybt ned mod jorden. Hjortens flugt.

I løbet af et øjeblik falder der ro over kronhjorten, og David taler til dyret, lige indtil det vasker hele ansigtet på David med en stor varm og fugtig tunge.

Saul stod selvfølgelig og skammede sig, men man behøvede ikke kende ham ret godt for at vide, at det mente han ikke noget dybere med. Tværtimod. Han skulle nok få ram på David en dag.

Første gang havde Saul prøvet på at ramme David ved at glemme en masse penge et sted. Så ville han lokke David til at finde dem og tage dem og bagefter anmelde ham for tyveri.

Tyveri var altid klassikeren, når man skulle slippe af med en social rebel. Men David havde sagt til ham, at den var for gammel, ligesom den der med at tirre ham, så han tilsidst slog løs på ham, og så: Brandslanger, politi og fængsel! Nej, den hoppede man ikke på mere i politik.

En dag, da Kønigstein var på golfbanen, stadig med David som Caddy, var der kommet besøg af en stor blæremås, der hed Goliath Andersson. Han sagde om sig selv, at han kunne springe hvert andet hul over og komme banen igennem med 9 slag. Saul stod og rev sig i skægget og plukkede sig i næsen, men David, Caddy eller ikke Caddy, kunne ikke stå for sådan noget praleri.

Han sagde til Goliath Andersson, at hvis det skulle komme an på en prøve, så skulle han, David Brun, ikke være bleg for at slå ham med mindst 1 slag.

Så lo Goliath, så banen blev ryddet omkring alle 18 huller, og Saul lånte David sine køller.

Men David lavede i stedet en slangebøsse og lagde golfkuglen ind i slyngen.

Der er vist ganske enkelt aldrig set så elegant et skud, som det, David leverede, og som med et eneste slag, i en eneste lang flad bue smækkede, næsten som med en let bremsset fart, den hvide kugle imod den blå himmel, som om den tøvede midt på sin bue, og fortsatte, skide elegant, lige ned i det 18. hul.

Med eet slag. Hvad siger I så? Og ham er jeg i familie med.

Saul kunne ikke lide det. Selvfølgelig kunne han godt forstå, at en Caddy også får erfaring af at springe rundt i hælene på spillerne, men det her var alligevel for stærkt.

Inde i klubhuset var der ingen, der interesserede sig for Saul Kønigstein mere. David rendte med al opmærksomheden.

Og der var ingen, der så Saul spille efter den dag. Iøvrigt heller ingen, der hørte mere til hr Andersson.

David var ligeglad. Der kunne ligge 10 børnehaver og legepladser for byens værste slum her, hvor 10-12 personer ad gangen, højest, gik rundt med udadvendte fødder med brune og hvide sko og dyre sweatere med lysebrune terner på højkant.

Ikke, at han egentlig havde noget imod dem. Men så længe de mennesker, som disse rige udnyttede, boede, som de gjorde, så lignede golf ikke andet end en uforskammethed, om man så var aldrig så dygtig til det.

Pludselig, uden at have talt til nogen om det forinden, købte Saul hele golfbanen og lukkede den. Selvom det, tydeligt for enhver, der kendte ham, var gjort for at genere David, kiggede David bare nysgerrigt ind i psykologien hos den mand, som i misundelse jagede ham rundt. David fortalte stille og roligt Saul, at han syntes han i stedet skulle bygge nogle boli-

ger der, i det smukke grønne område, så kunne han sikkert også tjene nogle penge på det.

Det irriterede Saul grænseløst, at noget han havde gjort for at ærgre David, blot af denne blev højlydt bifaldet, næsten provokerende.

Det hele endte med, at Saul gik fallit, og kort tid efter blev han indlagt på et statshospital. Men straks var David der og søgte arbejde som portør. Uanset hvor Saul skulle hen, agtede David at følge ham.

Ja, nu kunne Saul jo ganske enkelt myrde David her på hospitalet, for han ville jo blot blive betragtet som utilregnelig. Og det var han også.

Så sindssyg var Saul blevet, at han bad David hente et gevær til sig, så han kunne skyde ham; han bad ham også hente gift til sig, så han kunne blande det i Davids mad; og David lod ham lege, og sommetider lod han, som om han var ramt, eller forgiven, og lå og spjættede med benene for sjov, og så grinede Saul sindssygt og slog sig på panden. Det var også helt i orden for Saul, at David rejste sig lidt efter, når han ikke gad lege mere eller havde andet at bestille.

De kunne jo lege igen næste morgen.

Og næste dag legede de finansfyrster, som var den mest yndede leg på sindsygehospitalet. Så lagde de sig allesammen ved et lille swimming-pool med lyserøde håndklæder om lænderne og lyserøde glas imellem fingrene og med små grønne bær i. Og nogle af sygeplejerskerne spillede dejlige damer og grinede af patienternes vitser. Her havde Saul legekammerater nok, og i timevis kunne de ligge og snakke om konjunkturer og investeringer og børsnoteringer.

Om aftenen fik de forloren hummer og sad stadigvæk og snakkede penge. Der var ikke brug for bøger til at læse i til dem. Men de blev så dejlig rolige af at snakke om penge.

David tænkte ligefrem på, at man skulle lave penge som en medicin, så folk fik penge nok, indgivet som medicin på recept, for det gjorde dem så dumme i nakken, så de blev rolige af det.

Overlægen syntes, det var en god ide, -han var der næsten aldrig -og de lavede en seddelpresse på hospitalet, og Saul købte Davids harpe for to millioner, tre hundrede og syvogfyrre tusinde kinesiske dollar.

Til sidst døde Saul Kønigstein af galoperende vanvid. David havde brugt repressiv tolerance overfor hans økonomiske system og slået ham ihjel med hans egne ideer.

Hele systemet var godt på vej til at degenerere, og David tog hjem i kollektivet og spillede musik om aftenen og gik på universitetet og lærte informationsteori om dagen.

Sommetider kunne han falde hen i dybe tanker over, hvordan man måske kunne have reddet Saul, men han kunne ikke komme i tanker om nogen løsning. Og det var jo heller ingen løsning, at disse velhavere bare blev drukket ihjel. Indlæggelse var faktisk det eneste, der var at gøre ved dem. Og David checkede efter med de kommunistiske teorier, og heller ikke der, fandt han nogen anden løsning på problemet.

Navnlig om aftenerne kunne David godt sidde og tude i mørket over, at Saul var væk. Der var ikke rigtig nogen af de andre, der var værd at slås med. Der var ingen af de andre, der så tilstrækkelig syge og stærke ud på samme tid.

DE NÆSTE BØGER

Da David, igennem et sindssygt testamente, havde overtaget alle Saul Kønigsteins virksomheder og ejede og kontrollerede, han vidste ikke selv hvor meget, uanset alle foretagender var organiseret efter de mest moderne kommunistiske metoder, så faldt han, efterhånden som tiden gik, mere og mere i staver over, hvorfor det gik de multinationale kapitalister bedre end de multinationale socialister.

Hvor meget han end grublede, og sommetider sad han og bed i et stykke træ for at kunne gruble rigtig meget, så fandt han ingen fornuftig forklaring. Han kunne kun sige til folk, som spurgte ham, at det sikkert ville blive bedre med tiden. Netop nu fungerede det hele som en eneste stor indianerstamme, der var sat på pension i et reservat, som iøvrigt fungerede udmærket, men det, at det fungerede udmærket, kom strengt taget ikke sagen ved. Problemet var, at dette reservat omfattede alle. Man havde glemt at stille sig nye opgaver med deraf følgende nye problemer. Nye problemer kom så at sige ind gennem køkkendøren til hver enkelt og kunne ikke behandles gennem de fælles systemer.

For David kom det i skikkelse af hans søn Søren Absalon Brun, der voksede op og udviklede sig til at blive en rigtig gammeldags lille burgøjsler allerede som teen-ager. Hans kammerater var af samme skuffe, børn, også de, af de kommunistiske spidser. Det var en gruppe burgøjslerbørn med socialistforældre. Det var naturlige skud på forældrenes stamme. Havde det været omvendt var de gået i demonstration imod forældrene, disse samme unge mennesker. Men burgøjslere demonstrerer ikke. De arbejder i det stille med kriminalitet. David fulgte med ængstelse denne udvikling,

for han holdt af sin søn om end på en anden måde, end han havde holdt af Saul. Han genkendte i sønnen alt det, som han havde kæmpet imod hos Saul.

Der er, som nævnt, kun én måde, man kan være burgøjsjer på i et socialistisk system, og det er ved at være kriminel, og det var netop også, hvad Søren Absalon og hans bande var. Og de var oven i købet stolte af det. Deres forbrydelser blomstrede som en filosofisk ide. Rapserier og den slags uskyldigheder var ikke deres stil, - det kunne man leve med og burde man leve med, som Gideon Madsen tidligere havde demonstreret -, men for den bande unge mennesker, som Søren Absalon stillede sig i spidsen for, var det narko og aldrig noget, der rangerede under dette i kriminalitet. Når de havde fyldt narko på et offer i tilstrækkelig lang tid, kunne de bagefter sælge offeret til ufrivillige seksuelle forlystelser, så menneket selv bogstavelig talt blev et kriminelt udnyttet spildprodukt af deres livsstil.

Davids venner advarede David og sagde, at han måtte gøre noget ved det, og David gravede sig endnu længere ind i sig selv med nye grublerier for at finde ud af, hvordan han kunne beholde sin søn, men slippe af med hans kriminalitet. Det hele skyldtes i hvert fald ikke dårlige kammerater, sagde Davids venner. Søren Absalon selv var den dårlige kammerat. Og den fremstilling gjorde ikke sagen nemmere for David.

Først søgte David at leve op og ned af sønnen, som han havde gjort det med Saul. Men Søren var ham for hurtig. David fandt ofte sig selv ene og forladt på udkig efter sønnen på høje skrænter ude i naturen om natten, hvor han i mørket kunne skimte sønnen bære kasser med farlig narkotika ind i en ventende lastbil. Når David åndeløst nåede frem, var bilen netop

forsvundet, og Søren Absalon med den. Lyden af bilmotoren var på vej væk, som den sidste, der forlod stedet.

David blev mere og mere tungsindig og talte ikke med nogen.

Samtidig festede de unge på deres egen måde i godt gemte lejligheder. Man hørte kun til dem og så kun et glimt af dem, når de kom strygende igennem byen i sportsvogne proppet til med ungdom, der sad plantet i vognen, som blomster i stærke farver, der røde, grønne, violette er stukket ned i en smart vase, der i fuld fart og på to hjul er på vej rundt omkring et hjørne.

Men endelig en dag fældede tilfældet forbryderen.

Søren Absalon fik sit lange hår i en båndoptager. Han havde stået bøjet over båndoptageren, der hylede og skreg med rock-musik, der nåede helt ud i alle hjørnerne. Det lange hår blev pludselig indfanget i maskineriet og snoede sig rundt og rundt. S. A. skreg om kap med musikken. I et spring stod han på hovedet i sofaen for at komme fri, men forgæves. Håret havde fat. I værelset ved siden af var en mængde kammerater samlede, men de opdagede inenting, før det var for sent. De troede bare, Absalon havde skruet højere op for musikken. Det lød egentlig ganske godt, sådan set. Hår og hovedbund blev flået af, som på en skalperet nybygger, musikken spillede bare videre som til en vanvitig bældans, og Søren Absalon forblødte med musikken strømmende blodig ind gennem hans hovedbund, som gennem et kæmpestort blødende øre. Død. Hatten af.

David skar tænder i raseri, da en flok unge kom og fortalte ham om ulykken med båndoptageren under armen. Han kunne have smurt dem en.

Ved begravelsen syntes kammeraterne tilsyneladende uanfægtede. De foreslog oven i købet, at man til begravelsen skulle spille den musik, han var død til, spillet igen og igen i samme skingrende rille. David ville ikke være med til det. Han bestilte i stedet et stort orkester, der skulle gå foran kareten og spille Chopins sørgemarch. Måske var det for på den måde at fortælle sine venner, at nu var Søren Absalon død. Og at det var ham, der nu måtte betale straffen for sønnens forbrydelser, nemlig gennem tabet af sin søn.

Søren Absalons unge venner gik benmagre med skinnende øjne og daskende lemmer, tilstikkede armhuler og tyggende på euforiserende tyggegummi efter kisten.

David selv låste sig inde i et mørkt værelse. Derinde sad han og forbandede, at han ikke havde byttet sit liv ud med Søren. Havde han selv været bare lidt burgøjsjer, så havde Søren Absalon måske været bare lidt kommunist. Det var han overbevist om. Skulle han have betalt den pris? Kunne han ikke bedre styre kapitalismen?

Og David digtede til sin søns begravelse

“-Skrub af helvede til liv og gem mig

“-Forsvind fra mine øjne Ud!

“-Giv verden fred og søvn

“-for døden lever her.

Båndoptageren sparkede David ud, som om det var dens skyld.

En sidste tone skreg fra båndet. Det lød, som om Søren - under sin kamp for at gøre sig fri - havde trykket på recorderen i stedet for Stop.

De næste bøger.

Salomon Davidsen var også søn af David. Han var født med en dommer i maven. Og det var en stor mave. Indenfor systemet havde han sin egen måde at være burgøjsler på. Den måde hed jura. Lov og orden. Han var så klog, så han fandt ud af, at det var meget vigtigere at være klog end at være rig, for var man klog, var der gode muligheder for, at man også ville blive rig, og at rigdommen ville blive en del af klogskaben. Dertil ønskede han sig et langt liv i mådehold. Det kunne ingen misunde ham. Det var han også klog nok til at vide.

Davidsen læste en mængde lovbøger, og selvom han aldrig tog nogen eksamen, så lærte han hurtigt, hvordan man skriver en kontrakt, og hvordan man ad den vej kunne bringe det vidt med et minimum af skabende fantasi. For meget fantasi var ikke det bedste, når man arbejdede med jura.

Han kom dog til at gå over i familiehistorien som den største juridiske bommert nogensinde til skræk og advarsel:

På en fødeklinik havde to mødre født hver et barn. Det ene barn døde, og de mente nu begge, at det var den andens barn, der var dødt.

Hvad skulle de gøre?

De gik til Davidsen med deres problem, og de vidste virkelig ingen af dem, hvem der havde mistet sit barn, og de var begge to lige så ulykkelige, som om det var deres barn, der var dødt.

Men Salomon jokkede i spinaten.

Hvis de ikke kunne blive enige, var der ingen af dem, der skulle have det. Det var jo også begavet at lægge problemet frem på den måde!

Men nu blev den ene af pigerne snedig på en måde, som kun piger evner det.

Hun sagde: Så kan det også være det samme. Så lad bare den lede mær få ungen.

Samtidig så hun lidt fornærmet ud og lod, som om det hele ikke interesserede hende ret meget.

Her blev Davidsen så bange for at lave en bommert, så han fandt de vises sten og sagde:

-Aha! Nu har jeg det. Det må være dit barn, fordi du ikke vil have, at jeg tager barnet fra jer begge.

Og så fik hun det.

Senere hen skulle det vise sig, at det i virkeligheden var den andens barn. Hvad der derimod senere blev af barnet, melder historien ikke noget om. Davidsen fortalte altid denne historie som et eksempel på sin juridiske snedighed. Og den skiftede hele tiden karakter og blev for hver gang bedre og tykkere og mere og mere åbenbar for enhver. Til sidst blev den ene af pigerne fremstillet som ond. Det var hende, som tabte sagen. Og den anden som god. Det var hende, som vandt sagen.

Salomon Davidsen opdagede selv sin bommert, da han i en høj alder kom ud for en lignende sag, nu, denne gang blot om en hund, hvor to naboer havde anskaffet sig en hund af samme race, fordi en mand, hvis hund havde fået 6 hvalpe, gik fra dør til dør i et rækkehuskvarter og solgte hvalpene. To af hvalpene havnede hos to naboer, og der gik nogle uger, før hvalpene voksede så meget til, så de kom ud i forhaven for at lege.

Allerede den første dag blev de forbyttet. Da de nogle dage efter igen blev byttet tilbage, skete det under omstændigheder, der vakte begge familiers mistanke om, at der var sket en

forbytning. Og selvom det hele var en tilbage-forbytning, der ophævede den oprindelige og bragte alt på sin rette plads, så blev forholdet mellem naboerne, som aldrig havde været noget forhold, nu til et dårligt forhold, hvad der stort set er det samme. De vågede hver over deres hund, og begge var i det hele taget godt sure på hundehandleren, der havde været den direkte anledning til hele misèren.

Børnene i de to hjem var ligeglade, og da de to hunde, der jo var tvillinger, netop lignede hinanden som to tvillinger, så legede børnene lige så godt med den ene som den anden, og da den ene hund ikke havde fået noget navn, fordi sådan noget kan være svært at finde på for nogen, så gav børnene i det ene hjem deres hund det samme navn, som den anden hund havde.

Det hjalp, som man godt forstår, ikke på forældrenes humør.

Til sidst var det umuligt at finde ud af, hvem der var hvem, og hvis der var hvis.

Og sådan var der lagt i kakkelovnen.

En dag springer den ene af hundene ud foran en bil og bliver slået ihjel med et sådant brag, at der kom en bule i forskærmen, som det kostede lige så meget at få rettet op som en hel Pyrenærhund.

Børnene var glade for, at de endnu havde den ene og passede ekstra på den, men fra vindue til vindue, og ved hækken i haven, begyndte en nabokrig mellem forældrene om, hvis hund der var død, og hvis hund, der var levende.

Davidson, der næsten var senil på det tidspunkt, boede for enden af vejen og påtog sig nu den opgave at hjælpe naboerne med at løse deres uoverensstemmelse.

Hans første kendelse lød i al sin visdom således:

-Kør den anden hund over også !

Og den af naboerne, der var mest kløgtig, sagde:

-Nej, det er sgu da for åndssvagt. Så kan den anden lige så godt få hunden. Så hører da alting op. Den måde at afgøre sagen på er hul i hovedet.

Børnene kunne slet ikke forstå problemet og syntes bare, at Davidsen skulle blande sig udenom, forældrene med, men Davidsen var ikke til at styre. Her var en sag!

-Så lad den familie få hunden, som synes, den anden skal have den, våsede han.

Senere kaldte man dette for en salomonisk dom, som det blev mange juristers drøm at hamle op med. Jeg skammer mig over at være i familie med sådan en tåbe.

På den tid - eller et par generationer senere-disse bøger fortaber sig lidt i forskellige beskrivelser- fik menneskene den ide, at de, som en slags dommere, skulle finde ud af, hvad der var godt eller skidt og kunne forelægge enhver ting på den måde, at den ene ting var lidt bedre end den anden, og selvom det i visse praktiske spørgsmål kunne være meget naturligt for at ordne forholdet mellem menneskene, så greb denne mani om sig og førte til en af de største skandaler i min familie, nemlig grundlæggelsen af noget, man kaldte for kunst.

Nogle malede eller komponerede, ja, når de malede et stakit, så malede de ikke selve stakittet, men et billede af stakittet og et helt andet sted end der, hvor stakittets farve hørte hjemme. Nogle byggede smarte huse, der kostede tre gange så meget som en bolig, eller skrev digte, en måde at sende et telegram på, hvor hvert ord blev vejjet, som om det kostede mindst 3 bøger for hvert ord. Når så det hele var gjort, så satte andre sig ned, som slet ikke havde noget med det hele at gøre, og sagde til andre, som heller ikke havde noget med det

hele at gøre, at det der var godt, og det der var skidt, og det der var lidt bedre end det, og det der var slet ikke noget, endskønt det måske var det længste, og det der var k u n s t, endskønt det slet ingenting var.

De mennesker, der lavede det, blev af disse andre kaldt for gode eller dårlige kunstnere. De dårlige kunstnere kørte man bare en finger hen over og sagde, at de vist slet ikke var kunstnere. Så let var det for disse andre, der bedømte andre for atter andre.

Nogle af disse såkaldte kunstnere lavede et beatorkester. Det var et par beatnikker, der kaldte sig Akab og Jesabel efter noget koks, de havde fået fingre i og de spillede Baal.

Nogle andre, som også kaldte sig kunstnere, spillede noget, de kaldte for Christ, og som et symbol på hele fordærvet, delte alle unge sig op i to lejre, den ene lige så god som den anden, men bekæmpende hinanden ved hver given lejlighed. Den ene gruppe syntes om Baal, den anden syntes om Christ.

Så pludselig en dag, da de holdt musikkonkurrence, som var en del af den måde, man kunne give andre mulighed for at finde ud af, hvem der var gode kunstnere, og hvem der var dårlige kunstnere, så dukkede en rigtig kunstner op, som hed Elias Bredbjerg.

Elias sagde, at han var anderledes, ja, at han var den eneste af dem, der var kunstner, for det, det drejede sig om, var slet ikke at finde frem til det, der var godt, og det, der var skidt, men det som var ideer. Ja, opfindelser eller nyskabelser kaldte han det.

De to orkestre stod bare og spillede og spillede, højere og højere, og ingen gad rigtig høre efter, hvad Elias sagde.

- Hverken Baal-eller Christgruppen spiller jo noget nyt. Lad os lave et forsøg, så kan I selv dømme. Det er jo det, I så gerne vil, sagde Elias til både musikanter og tilhørere.

Da det hele mindede om en konkurrence på den gammelkendte kunstfacon, så gik de to beatgrupper med på ideen og stillede op på taget af Karmel forsamlingshus til en mægtig koncert næste søndag.

Elias Breddbjerg mødte op med en hel mængde udstyr og flyttede instrumenter ind og placerede dem rundt omkring i lokalet nedenunder. De to grupper, Elias skulle konkurrere med, havde i forvejen en masse forstærkere nede på gulvet, men Elias havde bare nogle forstærkerlignende instrumentpaneler, og mens der blev spillet oppe på taget, sjokkede Elias rundt og installerede og arbejdede med ledninger og små elektroniske modstande og relæer og transistorer.

Han sagde ikke rigtig noget til de tilhørere, der flokkedes rundt om ham, men snart havde han fået lavet en billedskærm, så han kunne vise dem, at der faktisk kom de samme udslag på skærmen, hvadenten det var den ene gruppe eller den anden, der spillede. Han skrev og stregede, og han arbejdede som en gal midt i larmen.

Nogle af tilhørerne dansede rundt ude på gaden, andre sad bare på bænkene langs murene og hørte på musikken og andre igen - men de var få- stillede sig op og fulgte Elias' arbejde.

Så forsvandt Elias. Han gik ud til en gammel varevogn, hvor han hentede en stor vaskekurv, som han slæbte ind midt på torvet foran forsamlingshuset. Det var hans orkester, sagde han, og de andre holdt i bar befippelse op med at spille for at se, hvad opfnderen havde tænkt sig at vise dem.

En sort tavle havde han stillet op, og han begyndte nu at skrive med kridt på tavlen. Bagefter tog han en metalstang og rørte ved stregerne, og der kom elektronaktiverede toner ud af nogle højttalere. Han tegnede ansigter, og han skrev noder, og hver gang kom der en ny lyd. Forskellig fra ansigt til ansigt.

Musikerne havde stillet deres instrumenter fra sig og var kravlet ned fra taget. De stod nu henne ved den sorte tavle og fulgte Elias Bredbjergs forsøg, der foregik indadvendt og på en måde, så det virkede hver gang, der kom en lyd, som om den med et brag brød ud igennem ryggen på Elias til de andres store forfærdelse og forundring. Det var en rigtig opfinder.

Elias skrev nu "KUNST" på tavlen, og der var ikke rigtig noget at stille op for dem, som havde sat sig for at undersøge, om musikken var god eller dårlig, for egentlig var det jo ikke rigtig musik, sagde de. MUSIK, skrev han så bagefter. Det var en opfindelse, og måske også lidt kedeligt, var det.

Men så stak Elias begge hænder og arme dybt ned i vaskekurven.

Der lå en hel masse små klodser med indbyggede elektroniske modstande, og der var magneter i enderne på hver af dem.

Han tog hænderne fulde og smed klodserne op i luften, og magneterne bevirkede, at de forbandt sig på forskellig måde, og der lød en kæmpe paddehattetone. Han blev ved og kastede bare modstande i bunker op i luften som et lydfyrværkeri, og der kom hver gang nye toner med et brus som fra et orkester, der bestod af 100 instrumenter, der spillede en eneste tone og forsvandt igen ud i kulissen, ned i kurven, så tonen klingede af.

De unge mennesker, der stod rundt om Elias, begyndte at råbe i forbavselse og spørge ham ud, og han fortalte dem om, hvordan han havde opfundet nogle klodser, der kunne sammensættes på forskellig måde, og således, at hver klods var en tone. Man kunne bygge et hus med dem og bruge dem som mursten. Til sidst kunne man sætte strøm til og så finde den tone, som huset havde. Rttede man herefter på en gesims, eller byggede man en stue til, så kom der en ny tonestrøm til eller mange, alt efter, hvor tit man byggede om. Uli-deligt ville det blive bare at sidde i den samme tone. Et helt stykke musik, behageligt at lytte til, ville kun fremkomme, hvis man blev ved at bygge om hele tiden. Du muss dein Leben ändern, sagde han smilende.

De to beatorkestre hang igen i tagrenderne og red på skorstenene og syntes nok, det hele var meget skægt at se og høre, men hvad med alle deres dyre instrumenter! De rettede sig op igen og begyndte at spille, og nu kunne de ligefrem blive enige i deres uvilje imod dette nye, der med et meget beskrivende udtryk kunne kaldes "ideer grebet ud af den blå luft". De syntes næsten, de stillet overfor dette, var lige gode, begge grupper.

Og de spillede demonstrativt og med alt, hvad de havde i sig, så taget var ved at løfte sig, og Elias Bredbjerg pakkede lige så stille sine sager sammen. Han var i virkeligheden den første profet, denne Elias, og der var ikke rigtig nogen, der troede på hans ideer.

En profet er en kunstner. Og en kunstner er en profet.

Elias boede for sig selv og gjorde mange opfindelser. Der var ikke noget med, om de var gode eller dårlige. Ingen beskæftigede sig med dem. Der var heller ikke noget med, om man

havde brug for dem eller ikke havde brug for dem. Så meget havde man ikke interesseret sig for dem.

Alle kunne være med, men ingen ønskede at være med.

De næste bøger.

Tilstede ved den store beatfestival havde været en ung pige, som arbejdede på General Kanaan. Hun var netop blevet gift med en ung elektroingeniør på fabrikken, og sammen planlagde de at rejse langt bort og søge arbejde. De befandt sig ikke godt, men var jævnthen utålmodige uden egentlig at vide hvorfor. Hendes far var også en af de kommunistiske spidser. Pigen havde en god forstand. Elektroingeniøren havde opdaget det engang, de cyklede og han forpustet havde sagt:

-Nu har vi kun to store bakker tilbage, før vi kommer hjem.

Pigen havde drejet hovedet og sagt:

-Passer ikke. Vi har tre bakker tilbage.

Ingeniøren forpustet:

-Vi har to.

Pigen:

-Nej tre... og så videre gik det de næste par kilometer, indtil pigen sagde:

-De to bakker går op, og den tredie går ned.

Den, der gik nedad, havde den unge mand glemmt. Men den var selvfølgelig lige så meget bakke, som de to, de skulle op ad. Og han sagde ikke et ord resten af vejen hjem, men elskede hende lidt mere og tænkte på hældningskoefficienter.

Omsider rejste de. I de nye lande, de kom til, fik de arbejde på noget, som skulle udgøre det for at være en slags fabrik,

men som kun havde råvarer, kobber og tin, men ingen maskiner til at behandle dem med. Det havde handelsfolkene i General Kanaan sørget for, og pigen tænkte mange gange på, hvor godt det ville være for alle, hvis disse nye kunstnere eller opfindere, hvad de nu end syntes de skulle kaldes, og som Elias var en af, kom dertil og opfandt en hel del ting, som kunne gøre livet rigere for dem, uden at det behøvede være maskiner.

Da der var gået nogle år, fik pigen ved en firmafest lejlighed til at fortælle sine andre arbejdskammerater om de nye kunstnere, og direktøren, der var blevet nysgerrig efter at vide mere, fik Elias adresse og rejste til General Kanaan for at opsøge ham.

Han fandt ikke Elias, men en af hans elever, som hed Elise Madsen.

Hun havde specialiseret sig i at opfinde trafiksystemer, og da direktøren opsøgte hende, blev han meget skuffet. Hvad fanden skulle han bruge trafiksystemer til i et land, hvor de ikke havde trafik.

Men Elise var af en anden mening. Hun blev oven i købet helt hed og rød i kinderne, da hun hørte ham tale sådan.

-Sikke noget pjat, sagde hun. Det vigtigste ved en rigtig idé er, at den kan bruges i flere sammenhænge, blandt andet også i jeres. Betragt jeres råvarer som biler, og styr dem efter de regler, jeg har fundet for styring af biler i trafik, så skal jeres produktion og først og fremmest, men det er også det vigtigste, fordelingen af produktionen, nok komme til at fungere. Mine trafiksystemer er multimaskiner, hvor de enkelte hjul i en maskine er erstattet af uafhængige, men samarbejdende forløb, der forudsætter mere omfattende deltagelse, og

det kan lige så godt være jeres råvarer til produktion. Jeg mener: Hvad er I ude på !?

Direktøren rejste hjem med hendes mange diagrammer og prøvede systemet igennem.

Han udstyrede hver arbejder med råvarer af forskellig slags og ledede dem igennem processer og blandinger, kanaler og kryds, som forbandt de enkelte "trafikanter" på en organiseret måde, og der kom lige så sikkert et resultat ud af dette, som det er sikkert, at en trafikant altid kommer et sted hen ved at bevæge sig. Trafiksystemet sørgede for, at den ring, de allesammen bevægede sig i, åbnedes og lukkedes på forud bestemte steder, udløsende den ene eller den anden effekt.

Navnlig blev fordelingen af fødevarer og disses antal kædet nøje sammen med produktionen af andre varer gennem de trafiksystemer, direktøren havde med sig, og han sendte nogle betroede eksperter i systemet af sted med en tak for de gode råd. De kørte ikke selv, men sendte, som et forudsigeligt led i systemet, nogle andre.

Takken var pakket og ordnet i form af rent guld, og det glimtede og strålede fra de store palmetræs-Bentleyers bagsæder, da de startede på deres lange rejse med guldet.

Elise ville hverken høre eller se nogen betaling. Hvad skulle hun bruge al det guld til? Der måtte være en fejl i hendes færdselsregler, sagde hun leende. Hun ville derimod gerne have en invitation til at komme ned selv og arbejde videre med sine idéer. Hvis de ville være så elskværdige.

På deres vej hjem mødte chaufførerne nogle af de gamle beatmusikere.

De havde nu fået langt hvidt skæg, og de udgav sig også for kunstnere, uden at de fremmede var i stand til at se forskel på disses og Elises kunst. Ja, om den ene fik guldet eller den

anden var jo ligegyldigt, tænkte de. De ville få mindst ubehageligheder, hvis de kom hjem med ren røv, som de sagde, så de betalte beatmusikerne for at spille for dem, og med ørerne fyldte og tomme vogne rejste chaufførerne hjem. De glemte naturligvis alt om Elises bøn om at blive inviteret.

Så tåbeligt alt dette end måtte lyde, så arter tilværelsen sig sommetider sådan, så man har svært ved at se fornuften i, hvad der sker. Det forhindrer ikke, at det sker.

Elises elever, som arbejdede videre med hendes idéer, havde slået sig ned på tankstationernes reklamelokummer og udbygget Elises trafiksystemer ved hjælp af den to og fyrretyvende generations datamat, som alle andre også arbejdede med, bare til andre formål.

Hver person, hver ting, hver mønt, hvert ord, blev betragtet som en trafikant, og alle trafikanterne kunne få udleveret bånd, som hele tiden vejledede dem med oplysninger f. eks om indbyrdes relationer, private historier eller andre nyttige ting, og bilerne finder som en nøgle, der hedder arbejde, frem til en parkeringsplads, som hedder livet.

Og det er oven i købet disse menneskers mindste sag.

Trafikken danner i deres hænder mere og mere en simulator for produktion og distribution af goder, men det vil føre for vidt at komme ind på for mange detaljer.

Til supplerung af de nødvendige energikilder har menneskene indført, at de skubber bilerne. 6 mand pr. bil. Men til gengæld skubber man dem ikke ret langt hver dag. Og slet ikke hver dag. I den nye verden.

Den store datamat kan næsten tale med det lykkelige folk, som den hjælper i et tempo, som hele tiden umærkeligt skrues ned, det er for det første. Men for det andet udvides indhol-

det hele tiden med nye oplysninger. Nye fortællinger fra dag til dag.

Det kan efterhånden være en hel formiddag at køre ud af garagen, bare fordi man skal nå at få alle historierne med.

Fortælleren slår sig ned et tilfældigt sted og fortæller. Mennesket placerer sig et tilfældigt sted og får fortalt.

Men menneskene har endnu større planer:

På store billedskærme ønsker de at udskifte gengivne personer med andre, ganske, som det kan lade sig gøre med bøgernes personer, således som jeg tidligere har fortalt om.

Man ønsker først og fremmest at kunne udskifte alle andre personer med sig selv, og sig selv med andre, så når to personer fører samtaler, så er det personer, man selv har indsat på billedskærmene.

Ofte tillades programmet selv at meddele forløbet, men der arbejdes på at konstruere en maskine, der kan sætte menneskene i stand til selv at indføre den ønskede handling som en virkeliggjort drøm, der, skønt ikke eksisterende, står lyslevende for dem.

Sikke en verden!

Og de er slet ikke færdige endnu.

Datamaternes løkker er åbne, og så kan I forstå, hvad jeg mener, I, som kender til den sprogbrug.

Kunstnerne omkring Elise, hendes daglige venner og kammerater, talte imidlertid de næste år meget om at rejse til de nye lande, som de kun havde hørt om, og en af Elises venner hed Jonas. Han havde en stor fiskerestaurant.

Elise havde knækket sin storetå i en fodboldkamp mod en anden fabrik. Det skete, da hun skød det afgørende mål, men om aftenen efter kampen var der inviteret til fest i klubhuset

og hun snakkede meget med Jonas om fodbold og boldbaner og dripling og tackling og bommerter og mål, og hvad der ellers hørte sig til at snakke om efter en kamp.

Ud på aftenen kom de også til at snakke om de nye lande, og selvom Jonas på det tidspunkt var blevet godt beruset, hørte han efter med store øren og sin skabende forstand, så da han vågnede næste morgen med en svag erindring om, at de på et vist tidspunkt af natten havde haft et helvede med at få tre hele fødder til at passe på ikke at komme i karambulage med en knækket tå, Elise og han, så begyndte han stille og roligt at overveje at vagabondere ud uden invitation for at få noget at arbejde med i de nye lande.

Han betragtede sin kunst som ren og skær arbejde, og det var ham ligegyldigt, hvad han fik at rive i, så skulle han nok gøre det på sin egen helt specielle facon. Men da han nu ikke rigtig kunne huske adressen, som Elise havde givet ham, og som han havde skrevet bag på en tændstikæske, der var smidt et eller andet sted, så begav han sig uden bagage, men med et lyst sind, af sted, bare i den bundforkerte retning og rejste præcis til den anden ende af jordkuglen.

Han endte i Amerikas forenede stater.

Efter nogen tid fandt han et stort fragtskib, der var på vej til de nye lande. Da han havde grinet meget med sømændene over sin bommert med at tage fejl af retningen og rejse hele verden rundt uden at opdage det, fik han lov til at sejle med dem.

Den aften, han fortalte dem om sit uheld, sad de bænkede, så Jonas Eliasen igen blev skidefuld, hvordan det så end gik til. Sådan var nu han. Han understregede altid sine held og sine uheld med en brandert, og meget tit endte det også med slagsmål. Der var meget sømand i Jonas. Men lige så tit kun-

ne det også føre til varme uadskillelige venskaber, for når han havde fået tilstrækkeligt ind under vesten, begyndte han altid på sine opfindelser, og næsten sanseløs kunne han alligevel finde på de forunderligste opfindelser, de mærkværdigste ideer og maskiner, lege, spil, systemer, ophævelse af systemer, og nedbrydninger af systemer i takt med nedbrydningen af sig selv.

Jonas vagabonderede.

Han kaldte det skib, han skulle sejle med for "Meta", og da kaptajnen fortalte ham, at gu' hed det ikke "Meta" men "Maribo", så sagde Jonas bare, at for ham hed det "Meta", og det kunne godt være, kaptajnen sejlede med "Maribo", men han, Jonas Eliassen, opfinder, han sejlede, så herren hjælpe ham, med "Meta", "Meta Eliassen", hvis det skulle være. Og kaptajnen rystede på hovedet af ham og tænkte i sit stille sind, hvad pokker de mon skulle bruge ham til derhjemme. Eller på rejsen for den sags skyld. Han sagde det også til Jonas.

Men det skulle han aldrig have berørt, for nu stod Jonas i lys lue. Han skulle ud og være med til at opbygge en ny verden, som han, kaptajn Meta, eller hvad han hed, kunne glæde sig til at leve i, og som ville vrirle med nye ideer fra morgen til aften, og som ville få ham til at le og græde, så det larmede som en hel dieselmaskine døgnet rundt, hvis han bare forstod at værdsætte det.

Der skød så meget ild ud af munden og øjnene på Jonas, så kaptajnen blev helt bange for ham. Men da Jonas vendte ryggen til et øjeblik og slog et par kraftige herresving med bene, blev kaptajnen mere rolig. Det kunne godt være, det var sandt, hvad Jonas fortalte, men det var i hvert fald også brandert.

Jonas glædede sig til at komme til sit bestemmelsessted, og han havde lånt søkortet for at have nogle gode idéer at møde op med ved ankomsten, selvom de skulle anløbe mange havne undervejs.

En dag havde han fundet på noget, så han blev siddende i flere dage og begravede sig i mørket nede i kahytten uden at ville se dagens lys. Kaptajnen syntes efterhånden, som han havde lært Jonas at kende, at han var en skæg fisk, og når han bare blev alkoholrationeret, var han også til at være i stue med. Kaptajnen og Jonas var faktisk blevet helt gode venner.

Jonas ville lave noget med skibe. Det var da klart. Han sejlede. Og så måtte han lave noget med skibe. Man skal ikke vente, til man kommer frem. Selve rejsen er målet, som han sagde til kokken.

Han ville prøve at opfinde en metode, så de stille og roligt kunne sænke skibet, og så hæve det igen. Mens de sejlede !

Ikke for noget, og det skulle ikke bruges til noget. Men det ville være en pragtfuld underholdning, sagde han til kaptajnen.

Kaptajnen syntes ikke, det var hans afdeling, men, påstod Jonas overbevisende og begejstret for sin ide: Det var netop det, det var.

Noget, som kunne hæve et skib, hvis det sank! Det ville ikke være så tosset. Hans reder kunne sejle rundt og hæve alle sunkne skibe i hele verden.

Sådan tænkte kaptajnen efter nogen overvejelse. Han var importeret fra den gamle verden.

Men al snak om økonomisk udnyttelse af idéen, ville Jonas ikke høre tale om.

Da kaptajnen nævnte udnyttelsen, drak Jonas sig fuld på 10 minutter, og det varede nu hele to dage, før han kunne komme i gang igen.

Men så gik det også stærkt.

Da de anløb næste havn, købte Jonas flere hundrede sække cement og stuvede dem sammen på dækket med stabler af tømmer, indkøbt til at lave store tømmerflåder. Da skibet sejlede ud igen, havde han hyret nogle ekstra kinesiske søfolk. De lavede en hel lille cementvarefabrik, der fremstillede klodser, lige lange, lige brede, lige høje, 1m/3 hver, og cementklodserne blev stablet sammen på tømmerflåderne, der sejlede efter skibet.

-Det er altfor langsomt at sejle med de cementklodser, sagde kaptajnen. Du må finde på noget andet at lege. Og så kappede han trossen til tømmerflåderne, og cementklodserne sank til bunds, før Jonas fik sagt en lyd.

Da de nåede næste havn, havde Jonas udfundet et nyt system. Han købte et stort rør, som han installerede om bord og fik lagt nogle canadiske fyrrestammer langs rælingen på skibet. Da skibet igen var i rum sø, begyndte Jonas at suge sand op, og han tørrede det med et bindemiddel, han havde medbragt fra land i store tønder, men hvor der behøvedes meget lidt for at binde 1 m/3 sammen til nye klodser.

Skibet blev tungere og tungere og stak dybere og dybere, efterhånden som cementklodserne tyngede det ned. Men Jonas gik uanfægtet og fæstnede jernwirer imellem skibet og cementklodserne. Jernwirerne lå over fyrrestammerne, og pludselig en dag skete det. Plask, sagde det, og så sank skibet med cementklodser og det hele, og det var lige med nød og næppe, at besætningen nåede at komme i bådene.

Jonas havde lavet en beregningsfejl.

Skibet skulle først være sunket næste morgen klokken 7, så de havde haft hele dagen at arbejde i fra redningsbådene. Nu var klokken 11 om aftenen. Til gengæld havde de jo sådan set heller ikke andet at lave hele natten.

Efter få timer og mange nødsignaler, blev besætningen halet op af helikoptere og bragt til den nærmeste havn, hvor de allesammen flyttede ind på hotel, mens Jonas gik i arbejde. Kaptajnen havde slugt saltvand og holdt sin kæft Jonas fik fat i to coastere og en kran, som han med stort møje fik anbragt på den ene coaster, inden han opdagede, at der allerede var en stor flot kran på den anden, så han kunne have sparet sig hele den ekstra ulejlighed.

Så begyndte næste etape. Alt planlagdes som en militær aktion -og ligeså komisk- men uden en militær aktions dystre baggrund af idioti.

Jonas fremskaffede to lange stålskiner, som han fastgjorde langs coasternes sider, og så stak de allesammen til søs igen til den position, hvor deres skib var sunket. Coasterne blev lagt på hver side af det sted, hvor skibet lå på bunden - stedet fandt de allerede i løbet af et par dage - og så gik kranerne igang med at fiske.

På hver cementklods havde Jonas anbragt en jernkrog, og selvom ingen havde forstået, hvad den skulle bruges til, så skulle de nu snart opdage det. Med kranerne fiskede de lystigt cementklodserne op en for en og smed dem ned i vandet igen på den anden side af jernskinnerne med jernwirerne, der var fastgjorte både i det sunkne skibs ræling og i cementklodserne hængende på rad og række langs jernskinnerne. Da alle cementklodser var fisket op og smidt ud igen indtraf den banale fysiske reaktion og følge af, at den sidste cementklods blev hævet op over vandfladen.:

Hele skibet begyndte nede på bunden at rokke sig løs og bevægede sig langsomt og sikkert, som en overmæt fisk op til overfladen med havvand og småfisk silende og regnende fra broen og spanterne. Og mens de allesammen stod og råbte hurra for Jonas, som både havde forårsaget ulykken og reddet dem fra den bagefter, så stod Jonas bare og rev sig i nakken og sparkede i noget tovværk, der lå sammenrullet på dækket i den coaster, hvorfra han fulgte det hele.

-For fanden, hvor har jeg været en stor idiot, udbrød han. Jeg haler skibet op på den måde, at jeg haler halvdelen af skibets vægt op i små stykker og smider dem ud, så de ligesom en bismervægt arbejder efter et vægtsystem, der kan trække skibet op. Men jeg kunne jo have nøjedes med en tiendedel af vægten og hævet skibet efter de principper, en decimalvægt arbejder efter. Det må vi prøve.

-Så er det godt, sagde kaptajnen og slog ham på skulderen. Næste gang skulle du tage ud og sejle med en hval.

Men det gad Jonas ikke.

Jonas talte til kaptajnen:

-Sommetider kan man godt forstå, at der er noget, menneskene ikke kan forstå. Men sommetider kan man ikke forstå noget, menneskene ikke forstår. For mig er det for eksempel uforståeligt, at menneskene ikke for tusinder af år siden, når de så et skib forsvinde bag horisonten, allerede dengang kunne tænke sig til, at den eneste forklaring på det fænomen var, at jorden var rund. Den eneste forklaring ligger lige for hånden. Det forstår jeg ikke!

Det hele var også lige meget. Han kunne jo nu bare tegne det op, de havde oplevet, så kunne de selv om, hvornår de ville bruge det. Og da Jonas nåede frem, så afleverede han sine tegninger fikse og færdige som en tak for turen.

Jonas flyttede ind i den første havneby, de anløb, i den nye verden.

Men da han så husene og opdagede, hvor mange mennesker, der boede i de nye lande, lagde han sine skibsplaner på hylden og slog et stort skilt op på sit højhus udenfor den etage, hvor han boede, den syvogtredivte. På skiltet skrev han "Meta".

Folk var ligeglade med, hvad han kaldte deres hus. Men på den måde kom han i snak med dem.

Han var nemlig byplanlægger nu. Jonas var fantastisk. Når han elskede var han elsker, når han sejlede, var han sømand, når han boede, var han murer, når han arbejdede, var han en maskine, der hele tiden undergik forandringer. Han kunne og ville ikke under nogen betingelser adskille det at være i sin situation fra det at leve. Livet var for ham en opdeling i små klodser bestående af alt muligt arbejde, som satte ham i stand til at bringe hele den kæmpeskude, der var hans eget liv, flot af kedsomheden.

Jonas Eliassen fortalte borgerne om Sodoma og Gomorrhha, og selvom alle i hans nye land hørte på ham, kunne han ikke overbevise dem om, at det bedste nok ville være at brænde hele butikken af og starte forfra. Derfor døde Jonas efter mange år som en bitter mand, skuffet over at kunne begraves i manuskripter og tegninger, som konstruerede den fuldstændige by. Han arbejdede med koordinatsæt bestående af alle indgående data for organisation af sine bocentre og behandlede alle oplysningerne med store datamater, der udskrev tegninger til og placeringer af huse i grupper eller enkeltvis. En af de sidste brokker, Jonas jamrede til sine omgivelser var, at han betragtede det som vigtigt at distancere sin tid, også selvom tiden var langt fremme.

Hans bedste ideer blev ikke forstået eller værdsat i de nye lande. Og inderst inde vidste han godt, at sådan måtte det være, dersom han var rigtigt på vej, næsten som en definition. Det var bare ærgerligt, og det var såsan noget, der kunne bringe menneskene til flasken, kunne han finde på at sige, når det gik rigtig hårdt til med hans flaskeprojeter, som var det eneste projekt, han ikke evnede at forny.

Og bjergningselskabet Svipser havde forlængst tjent millioner af kroner på at hæve skibe efter Jonas metode kombineret med en anden metode opfundet af en anden kunstner.

Denne metode gik ud på noget med plasickugler, der blev pumpet ind i skibslasten på sunkne skibe. Denne kunstner hed Anders And og var lidt senere på færde end Jonas. Anders And kom fra Amerika.

De næste bøger

I de nye lande lå der et stort firma, der hed Ezekiels Electronics. Det var et kæmpefirma, og arbejdede så meget sammen med kunstnerne, at det både blev kæmpestort, men samtidig var ved at gå kæmperabundus med en økonomisk fallit hængende over hovedet som en fuld kulkran. Der havde været givet mange gode råd fra kunstnerne om, at fejlen var, at firmaet voksede. En opdeling i hundredevis af små firmaer ville være meget bedre for økonomien, men da også meget sjovere for kunstnerne at arbejde med, havde de sagt til ledelsen gang på gang.

Kunstnerne blev altid så optagede af firmaets store dimensioner, så de lavede tilsvarende store projekter. Hvis der nu var mange små firmaer, kunne de lave projekter med dem i

stedet, og de enkelte firmaer kunne gå med, hvis de ville, eller holde sig udenfor, alt efter, hvad de havde menneskeligt såvel som økonomisk overskud til. Men Ezekiels direktion ville ikke høre på det råd, og til sidst var det kun et tidsspørgsmål, hornår de gik konkurs. Firmaet var blevet bygget op af kunstnerne, og det måtte følgelig også kunn reddes af kunstnerne mente direktionen. Og så langt var direktionen enig. Men det der med at lave mange små firmaer. Den var de ikke med på.

Med lys og lygte fandt de frem til en af de bedste kunstnere i landet, Esejas Zakariassen, som tænkte længe over problemerne.

Men også han kunne ikke se rettere, end at de skulle splitte kæmpefirmaet op i små firmaer, og da han vidste, at direktionen ikke var med på den ide, holdt han bare sin kæft og tænkte videre.

Alright, hvis Ezekiels Electronics ikke ville være med til opdeling, men hvis en opdeling var nødvendig, så måtte han prøve at betragte alle firmaer under eet og Ezekiels EL som et af dem, altså alligevel et lille firma, relativt set. Hvis hans plan var rigtig, så ville den jo også hjælpe Ezekiels Electronics. Så vidt så godt.

Ezekiels manglede penge. Det drejede sig for dem om mange penge. Men hvis alle de "små" firmaer gik sammen om problemløsningen, så var det altså et spørgsmål på landsplan, og oven i købet måske på flere landes plan. Nu var Esajas i sit Es. Nu arbejdede han i en dimension, som passede ham.

Hvis de manglede penge, måtte de trykke nogen.

Esejas opfandt nogle pengesedler og nogle checks, som var forsynet med trykte ferritkerner, og som, hvadenten de var checks eller rigtige sedler, blev opladede med en elektrisk

strøm. Hver gang, de blev omsat, forsvandt strømmen fra nogle af kernerne, og ved et bestemt antal omsætninger skulle sedlerne fornyes, for så var de helt uden strøm.

Og så skulle man købe en ny seddel eller nye checks, der var udformet til bestemte beløb og ikke således, at man blot kunne skrive et eller andet beløb på checken.

På denne måde lavede Esajas et skattestystem, som ingen kunne unddrage sig, og resultatet blev i første omgang, at alle skatter blev sat ned til en ottendedel af, hvad de før havde været, og som en lille detalje, fik Ezekiels Elektronik, sammen med alle andre electronics, bestilling på at fremstille de elektrisk ladede sedler. Futuralerne til hver enkelt seddel, forsynet med en lille strømmåler, blev fordelt til alle, både private og virksomheder. Hver gang en pengeseddel skiftede hænder, forringedes den med den del af pengeseddelen, som var skatten.

Meget snedigt var papiret en slags fotopapir, der kun kunne opbevares i futuralerne og ville blive misfarvet, hvis de blev holdt udenfor futuralerne i længere tid.

Fantastisk at det kunne lade sig gøre.

Ganske vist opstod her den første situation, hvor de multinationale i skræk og rædsel kom til at nævne ordet krig. Men det hele var så selvfølgelig, at der ikke rigtig var basis for en krig, hvad sådan en så var for noget. Krig, mente kunstnerne, kunne sikkert kun bruges, når begge parter havde uret eller begge parter havde ret. Så de gamle lande blev nødt til at trække tryn til sig igen, selvom de rystede af skræk for de nye elektriske penge som en automatisk vekselsmaskine af den slags, de selv havde opfundet til at sortere mønter.

De gamle lande forbød enhver brug af disse penge i deres lande. Brugen ville ophæve hele grundlaget for de økonomis-

ke koncentrationer. Penge, som ikke blev brugt meget, opladedes langsomt op i futuralerne med ca 6 % om året som en slags rente, og bankerne i de gamle lande holdt bestyrelsesmøder fra morgen til aften om problemerne og betalte metervis af bestyrelseshonorarer og diæter til alle medlemmerne, der ikke havde noget bud på, hvorledes den elektroniske revolution kunne vendes til deres fordel. Det var nemlig det bestyrelsesmøderne drejede sig om.

Men endnu nogle hundrede kunstnere forlod de gamle lande og rejste til de ny for at lege med. Og de havde mange projekter med penge, så der blev legetøj for alle, som havde lyst til at være med. Navnlig arbejdede de med problemerne om vekselpenge. Kreditter havde de forlængst fundet en løsning på.

Ja, sådan vendte nu kunstnerne op og ned på det hele. Men det gik da ellers meget godt altsammen. Og nu er vi så nede, helt nede i familien ved mine nærmeste slægtninge, som jeg selv har mødt, bl. a. mine brødre og søstre. Og min farbroder. De er allesammen blevet kunstnere, der arbejder med opfindelser, den ene mere omvæltende end den anden. Men den med pengene var en ordentlig mundfuld, og der har været meget skænderi om den ordning, for som sædvanlig var sådan en mundfuld blevet serveret af kunstnerne uden detaljer, forklaringer, eller kniv og gaffel. Ved udarbejdelsen blev der også, som sædvanligt, slået så mange skæver af hensyn til realiseringen, at hele den oprindelige plan næsten blev uigenkendelig, og derved endnu mere mærkværdig.

Og det værste ved det hele: Mens vi før fik lov til at være i fred for den gamle verden, der alene havde isoleret os, så blev der nu holdt distance-klapjagt på os af de, som bedre kunne lide det gamle økonomiske system.

Både Rom og New York kunne enes i denne chikane. Hele den gamle verden var sat i beredskab. Al deres kluns blev taget af bøjlerne, både raketter og agenter maskerede som gode venner.

I den gamle verden boede til gengæld mange, der sympatiserede med den nye verden, og som søgte at lave den gamle verden om indefra.

De næste bøger.

Det er lidt pinligt for et oprør, når det går stille af.

Og nyskabelser er oftest af den skuffe. Men da opfinderne, det vil sige kunstnerne, var begyndt at interessere sig for penge og havde udtænkt opfindelser, som vendte op og ned på den måde, hvorpå penge kan samles og spredes, så blev de, sagt meget mildt, besat af en mærkelig uro i den gamle verden.

Rom og New York begyndte som nævnt at spidse øren, og General Kanaan lod forsigtigt forespørge, om den ny udvikling ikke i og for sig betød, at socialismen ville blive helt afløst af denne fuldkomne kontrol med folks betalingsmidler. Men det ville den naturligvis ikke. Den var bare en del af socialismen.

Ministerpræsident Nebukanezer stoppede al kommunikation til de nye lande.

Ingen måtte rejse derud.

Ingen aviser måtte udkomme, ingen undervisning gives. I sin iver lod han nogle teknikere opfinde radiosignaler og radiomodtagere, der passede sammen, som en nøgle til en lås.

Alle andre radioapparater end Nebukanezers modtog nu kun koder, de ikke kunne forstå.

Men værre endnu blev det. For når Nebukanezer havde sat sig noget i hovedet, så skulle det gennemføres, også selvom det var at rejse til månen.

Næste skridt for at beskytte sig imod de nye penge var indførelsen af en slags kondomer til at trække over de nye penge, så de ikke kunne af-elektrificeres, og Nebukanezer beordrede, at hans folk antog et helt nyt sprog, og ingen i de nye lande modtog undervisning i det sprog.

Det blev kaldt for Babel efter opfinderen Theodor Babelsberg.

En af de betydeligste kunstnere på den tid var min farbror, Daniel M. Pedersen.

Han boede i Nebukanezers rige og søgte at samle venner og ligesindede bag myndighedernes ryg. I små cafeer og kaffesaloner førte de lange samtaler om Nebukanezers undertrykkelse. Men samtalerne endte bare altid med en ophobning af problemer og ingen plads til løsninger.

Det var kommunikationen, Nebukanezer søgte at ramme. Samtaler mellem de gamle og de nye lande, samfærdsel, ja endog samhandel, hvor paradoksalt det end kan lyde.

Problemerne var således nogle ganske andre end i gamle dage, da Jakob rejste fra General Kanaan, og da senere Moses Olsen kørte vejen tilbage sammen med sine venner i den gule bus på flugt fra politiet.

Alle mennesker var spundet ind i et fiskenet af falsk kommunikation, styret af fjernsyn og presse. De små cafeer, gadehjørnerne og portåbningerne var de eneste huller i maskerne.

Og Nebukanezer oprettede et særligt kontor for statens sikkerhed. Det blev drevet efter det princip, at alle folk, der ikke

var ansat i kontoret, blev betragtet som dets fjender. Alt kunne og skulle i dette overordnede kontor besvares med enten et ja eller et nej.

Et nik var et ja, en hovedrysten var et nej. Et såkaldt demokrati bestod i at nikke eller ryste på hovedet. Et kryds var et nik, en tom plads var en rysten på hovedet. Der var ingen andre muligheder ifølge kontrakten. Samtaler imellem de ansatte måtte kun bestå i at nikke eller ryste på hovedet.

Alle var på en eller anden måde et eller andet sted ansat hos Nebukanezer.

Og folk stod forsamlede på torve og pladser, i forretninger og på busser eller i toge og nikkede eller rystede på hovedet. Den eneste tålte afvigelse herfra indtraf, når en eller anden kom til at rømme sig. Så så alle på én gang hen på den forfærdelige, indtil han undskyldende havde annulleret ved at ryste på hovedet.

Tælleapparater opsamlede antallet af nik og antallet af nej, og der var ingen ende på størrelsen af de tal, der blev summeret op på denne måde, og ingen mening i dem.

Politiet kørte rundt og arresterede folk, der ikke ville tælles.

Under disse vilkår startede farbror Daniel med at holde taler i Fælledparken søndag eftermiddag.

-Mine damer og herrer, råbte han. Nu vil jeg finde menneskets bedste redskab til jer.

-I kan bare se her på tavlen bag ved mig. Der står et ord. Det ord er "Ord". Ordet er menneskets allerbedste redskab.

Daniel kom ikke langt ad den vej.

Folk hujede eller råbte af ham ved talerne, eller også stod de bare ganske stille uden hverken at høre eller se nogenting.

Så begyndte han at tale om revolutionen:

-Hvorfor er I så umælende? råbte han til dem. Selv det nyfødte barn skriger for at vise, at det lever og er indstillet på at forsvare sig. Revolutionen er et nyfødt barn. Revolutionen er den næste generation. Det er jer, der skal tale, ikke mig. Råb så! I siger ikke en lyd. Er det fordi I ikke ved, hvad I skal råbe? Skal jeg fortælle jer det? I skal råbe: Ned med svinet. Bort med ham, hvis han vil lave ballade. Ned med svinet, der tiltaler os i stedet for at lade os være i fred. Det råber I heller ikke. Hvorfor? -Fordi I er nikkedukker. I er her ikke engang. I er den avis, I læser, og det TV, I sidder og glør på. Gå ad helvede til og spil bold. Nik og nik og nik og nik.

To betjente smed ham ud af parken. Så var den ikke længere.

Daniel gik hjem, deprimeret over, at han ikke kunne få folk i tale. Om aftenen gik han ned ad trapperne til en lille cigarforretning, hvor han talte med indehaversken. I sin bagbutik havde hun en lille biograf og underjordisk propaganda. Hun solgte bl. a. talerstole til privat brug. Så kunne folk øve sig i smug derhjemme.

-Prøv at se, sagde hun til Daniel. Her skal du bare se en lille film, der i hundrede små sammenklippede strimler viser et menneskeansigt fra 0-100 år. Selvom det er forskellige ansigter, får vi alligevel et indtryk af menneskelivets korte længde i menneskeheden, når vi ser den. Bagefter skal du se en hånd filmet på samme måde, som 100 hænder i alderen 0 - 100 år.

Daniel gik bare hjem og var stadig deprimeret. Han vidste ikke, hvad han skulle bruge til at få folk i tale, få dem vækket. Han vidste ikke, hvor han skulle begynde eller ende, for at få rystet sine medmennesker ud af Nebukanezers jerngreb.

Han havde, den første aften, han havde besøgt cigarforretningen,- det var længe siden nu -købt en stol og et TV-appa-

rat. Stolen sad han i hver aften, mens han så på TV-apparatet. Han havde læst, at det skulle være så godt. Stolen, fordi man så kunne tænke, før man talte, og TV-apparatet, fordi man så ikke behøvede tale, når man havde tænkt. Han ville gerne sætte sig ind i de menneskers vilkår, som han havde sat sig for at hjælpe. Han havde ikke sluttet TV-apparatet til. Ingen ledninger førte til stikkontakten. Det havde han ikke prøvet endnu. Apparatet stod uden forbindelse med omverdenen. Daniel tilbragte aften efter aften med at betragte den tomme skærm.

En aften, hvor han havde siddet foran det slukkede apparat, havde han hørt spektakel fra lejligheden ved siden af. Det lød som et vildt skænderi mellem mand og kone. En kop ramte væggen. Det var et teaterstykke i nabofamiliens fjernsyn. Der stampedes i gulvet ovenpå. Det var familien der, der fulgte det samme stykke. Og nedenunder hørtes hyl og skrig og døre, der smækkede. Også de hørte blot stykket i fjernsynet. Daniel sad nu bare og betragtede væggen ind til den sidste nabo, der omgav ham. Han hørte også herfra skænderi. Men pludselig hylede en kvinde højt op fra alle sider af ham, der lød et skud, og alt blev stille.

En anden aften kom Daniel ned i cigarforretningen til fru Jensen. Hun var i færd med at ekspedere en skibsværftarbejder med 20 cigaretter og en talerstol.

Daniel betragtede fru Jensen som en af sine sammensvorne, og han ville fortælle hende om en ide, han havde fået med at leje et helt hotel og installere sin familie, medlem for medlem, et i hvert værelse, søskende på samme etage, et stort kæmpe stamtræ af mennesker, der alle kendte hinanden, kom hinanden ved og elskede hinanden. Men han kom slet

ikke til orde, for fru Jensen faldt med det samme over ham. De var blevet helt gode venner.

-Her skal du se, sagde hun, straks hun så den ulykkelige Daniel. Her er det sidste nye indenfor bøger. Du kan jo så godt lide ord. Kun konsonanterne er nedskrevet, medens vokalerne findes på et lydbånd, der hører med. Når man skal læse bogen, må man samtidig starte lydbånden. Det giver mulighed for at læse en bog på den halve tid.

Samme aften sluttede onkel Daniel apatisk uinteresseret strømmen til sit TV og fulgte en hel aftens fjernsynsprogram. Det, som før havde været en verden hele vejen rundt omkring ham, fra lejlighed til lejlighed, fra gulv til loft, det var nu kun een stemme og een mening. Han sad badet i sved. Hans overkrop var nøgen. Sveden løb ned over hans små babybryster, og svedperler sad som dug på hans lyserøde krop. Han tog sine guldindfattede briller af næsen, trak fødderne ud af trættøflerne, bøjede sig frem imod skærmen og hviskede, så han næsten blev bange for sin egen stemmes stereofoni med fjernsynets:

-Revolutionen !

-Det er revolutionen, vi skal have.

Da Daniel næste aften stod nede i cigarforretningen, rystede fru Jensen bare på hovedet af ham.

-Hvad vil du dog med den revolution, lille Daniel?

-Det er meget svært at forklare, sagde Daniel usikkert. Men der er et eller andet, der er lukket for os, som det er livet om at gøre at få åbnet igen.

-Alleførst, sagde fru Jensen. Hvis det er revolutioner, du vil bruge i stedet for taler, så vil jeg, før du går i gang, vise dig nogle fotografier, jeg har taget med et af fotografiapparaterne her. Dem synes jeg lige, du skal se, før du laver din revolution.

-Se her. Det er vores sommerhus, og foran i græsset ligger vores hund, Tomat. Den lille dreng der er min. Han er lige begyndt at kunne tale. Han kan kun sige nogle ganske få ord. Resten siger han ved at skringe og råbe.

Det er næsten ligesom revolutionen, tænkte Daniel.

-En dag lærer han nok at tale rigtigt, fortsatte hun. Tror du ikke, han lever på fuld kraft, og hans verden er endda så enkel. For ham er det ligegyldigt, om jeg er sort eller hvid, om jeg har penge eller er fattig. Det eneste, han forlanger, er, at du smiler til ham. Når han først begynder at kende forskel på sort og hvid, på rig og fattig, på mig og dig, når han først rigtigt kan tale, så begynder problemerne for ham. Han står iøvrigt der på billedet og taler med en flagstang.

-Og se, her er vi allesammen i vandet.

-Og her sidder vi om aftenen foran vores hus.

-Og her vinker vi farvel til nogle venner, som har besøgt os.

-Men hvis nu, trods al den idyl, jeg har vist dig, hvis det alt sammen ikke kan være anderledes for dig end det, du har sat dig i hovedet, og det kan jeg godt mærke på dig, at sådan er det, så har vi netop nu fået de sidste nye revolutionsmidler til salg i bagbutikken.

Daniel vågnede lidt op af sin sløve melankoli:

-Hvad er det? Må jeg se?

Det er de allersidste nye revolutionsmidler. De står deromme ved siden af cigarerne.

-Bevar mig vel. Daniel var nu pudselig lysvågen.

Hans blik løb langs hele den ene væg, der var opfyldt af en kæmpe legeplads med tusindvis af biler.

Sådan så det i hvert fald ud.

-Ja, og her skal du se. Her under disken har jeg en håndbog i revolutionsteknik. De moderne revolutioner skal laves pr.

personbil. Man belejrer, bekæmper, barrikaderer, solidariserer, angriber, kæmper og forsvarer med biler. Der kommer ingen mennesker noget til på den måde. Det må du endelig love mig. Men du milde kineser en ravage det vil lave på bilerne.

-Man kan også lave turneringer med to biler, som bare kører imod hinanden Så ser man, hvem der vinder.

Daniels øjne lyste:

-Ja, her er en måde at lave revolutionen på, så alle kan være med. Det må jeg sandelig sandelig sige.

Vi kan spærre alle veje med biler. Vi kan låse kontorerne for statens sikkerhed inde bag rækker af parkerede biler, og vi kan eskortere fjendtlige biler på begge sider af dem, køre håndtagene af dem, eller parkere to biler, en på hver side, så chaufføren ikke kan få dørene op, før revolutionen er slut. Vi kan radiostyre revolutionen over Taxa. Vi kan! Vi starter allesammen med at praje en taxa, og vi betaler for fornøjelserne efter taxameter.

Daniel M. Pedersen, min elskede farbroder, var allerede på vej langt ind i revolutionen og ud igennem den på den anden side, ud i fremtiden.

Hans kampplan ville hurtigt være klar, hvis han ellers kunne få de brede masser i tale næste søndag i fælledparken. De kunne bare bagefter gå ud på Nørre Alle, hyre en Taxa og begynde.

Til trods for sin melankoli lyste hans ansigt op for første gang, så det lignede en sol, der brød igennem mørke skyer. Men det skulle blive en kort dags sol.

Politiet og sikkerhedskontorerne lå lige omkring hjørnet, og aftenen før Daniel skulle starte sin revolution, blev de allesammen - både Daniel og hans nærmeste venner -omringet

og arresteret, mens de lå på gulvet på alle fire i en lejlighed og legede med biler og sagde z-z-z-u-u-m-m-m-z-m-m-m-m-m-m-z-z-z z-u-m-m-m- på et gulvtæppe og et stort parketgulv. Daniel var god til at sige med munden som en bil, der bremses og drejer samtidig, og en af dem var netop i færd med at køre den forkerte vej rundt i en rundkørsel, da det ringede på døren, og de allesammen blev buret inde på ubestemt tid som farlige for statens sikkerhed. Det havde fru Jensen fortalt politiet. Betingelsen for, at fru Jensen havde fået lov til at handle med revolutionsmidler, havde nemlig været, at hun ville fortælle politiet, hvem der købte. Ellers røg licensen.

Daniel skulle være rejst bort.

Nu blev han af og til i stedet hentet ud af fængslet for at mime som underholdning for et firma, hvor medarbejderne sad ved frokostbordene i kantinerne og grinede af ham.

Han var en gang præmie i et andespil.

Daniel blev præsenteret som en karrikatur af sig selv, og hans venner græd over den måde, man misbrugte ham på. Men det kunne ikke være anderledes. Efterhånden som han tabte modet og styrken på grund af sit langvarige fængselsophold, kaldte vennerne ham for "Store Dan".

En aften, de besøgte ham og hørte på hans mere og mere affekterede stemme, gik en af dem hårdt til ham og sagde ligeud:

-Store Dan, som de kalder dig, kære Daniel, gamle ven, du lyder som et menneske, der går og sætter børn i verden med en homoseksuel ven og leger med en tom barnevogn.

Men Daniel var bare efter få øjeblikke sunket tilbage i håbløsheden og hørte ikke efter, hvad de sagde.

Ud af sin lomme tabte han et par koncertbilletter til en velgørenhedskoncert, hvor han havde været klovn, der skulle save et klaver over til almindelig jubel.

-Flygt, mumlede Daniel for sig selv.

-Rejs bort med jer. Det her er umuligt. For mig er det for sent at rejse. Og så fiskede han med et mærkelig blindt blik en hel del små sedler op af lommen. Han havde brugt hele sit liv til at skrive projekter, som de andre kunstnere, og sidst, mens han sad alene i sin celle, projekter, som det var umuligt at gennemføre noget sted i nogen eksisterende sammenhæng.

På en af sedlerne stod der "Messias".

Vennerne rejste i løbet af de næste år. og de rejste ud til den verden, hvor jeg nu sidder og beretter disse ting på grundlag af mundtlige beretninger, fordi alle bøger, al radio, og al anden kommunikation med den gamle verden er afbrudt, ligesom den gamle verden har afbrudt al kommunikation med den nye verden.

Jeg ved ikke, hvorvidt de historier, der er fortalt mig, er rigtige eller fuldstændige, men sådan, som jeg har skrevet dem, har min familie fortalt dem til mig.

De næstsidste bøger.

Jeg vil slutte denne lille bibelhistorie med de næstsidste og de sidste bøger, der handler om Josef og Maria.

Men først vil jeg lige fortælle, at oprindeligt var det min plan at skrive historien, som en fortælling for børn. Det mislykkes allerede efter kort tid. Det er nu bare en historie for barnlige sjæle.

Kun er det en trøst, at var det hele et filmmanuskript, -fra filmens barndom- så ville det måske en dag resultere i en film, der ikke var forbudt for børn.

Jeg løber nu videre ved den løse skitses kunst. Ved dens hurtige streger og kun antydede figurer, når personer og begivenheder blot at blive opstillet i billedfeltet, så må de, før jeg når at få tegnet næse, øjne og mund på dem, ryddes bort igen for at give plads for de næste.

Hvis min læser er enig i, at dette er skitsens rettigheder, vil det måske være muligt endnu en kort tid at holde en utålmodig interesse fangen.

Livet gik videre.

Mona Maria Davidsen og tømrersvend Josef Henriksen havde kendt hinanden siden de var børn. Allerede i 16-års alderen var de flyttet sammen på et værelse. De var altid glade og fyldte hele nabolaget med humør, når de kom strygende afsted på Josefs Honda og med Maria siddende overskrævs på bagsædet med skørterne helt oppe i nakken og armene klemte fast omkring Josefs mave. Hendes lår lå som to gule græskar på begge sider af benzintanken.

Når de ikke kørte rundt og brændte benzin af, lavede de orgier i pudekampe derhjemme, og under et af disse slagsmål, som hele opgangen kunne høre, og hvor lamper og glas, stole og puder, malerier og spejle fløj rundt i lokalet, var Maria ikke helt sikker på, hun ikke var blevet gravid.

Hun havde smurt Josef en på skrinet, fordi han ikke havde passet på, og Josef var gået og havde smækket med døren.

Men de blev hurtigt gode venner. Hverken Josef eller Maria kunne holde sig gale på hinanden i ret lang tid ad gangen.

Maria blev efterhånden helt sikker på, at hun var gravid og sad og åd gulerødder dagen lang og havde det af helvede til, mens Josef bare fjollede rundt i nabolaget på sin Honda. Hver gang hun så Josefs motorcykel, var hun ved at brække sig, og hun sad tit og faldt hen i tanker, og hun havde ikke orden i sine ting. Gulerodstoppe lå og flød alle steder, som om det var en kaninfarm; på gulvtæpper og alle steder.

Da hun fødte en søn, kaldte de ham Jesus, og der kom mange naboer op for at hilse på Maria, for hun var meget populær i gaden.

Men på postkontoret nede i byen stod to mænd med bløde hatte og ikke til at spøge med. De var fra CIA og var i færd

med at sende et telegram. Det var adresseret til Vatikanet i Rom, datoen var den 24 december og teksten lød kort og godt:

Sælg alle aktier og flygt.

Alle vennerne på torvet grinede, da de senere fra telegrafdamen i hendes bur inde på postkontoret hørte om det.

Men Vatikanets indbyggere var ikke i tvivl om, hvad det skulle betyde. De fik en gevaldig fart på med at realisere al deres lort og komme væk i en fart. Den sidste nåede lige at få en moden tomat i nakken.

Rygtet om Jesus havde nået Rom.

DE SIDSTE BØGER

Det er nødvendigt her til slut at fortælle lidt om, hvordan det senere gik Jesus. Der er så mange historier. Den, jeg skal fortælle, har jeg læst i et formiddagsblad. Ingen af formiddagsbladene lod ham i fred, men påduttede ham alle mulige hensigter, som jeg ikke tror var rigtige, ikke halvdelen i hvert fald. Men man læste det jo alligevel, og det var altid underholdende stof i sammenligning med alt det andet.

Jesus havde engang, da han var alene hjemme, gennemrodet Marias papirer-han var ikke mere end 14 år dengang - og han havde fundet Daniels efterladte projekter.

Han blev meget optaget af tankerne om en rigtig revolution. Det var vistnok også noget, han havde arvet fra sin far, som Maria tilsidst havde sparket ud, fordi han ikke gad bestille noget ved sit håndværk. Fra Maria havde han arvet en næsten kvindelig målbevidsthed. Ballade og målbevidsthed i en og samme person! Det var en eksplosionsfarlig blanding, og Maria kunne sommetider stå og betragte ham med bange anelser fra et hjørne i sin stue, mens han udfoldede sig i telefonen med en af sine klassekammerater.

Jesus gik ofte og rev sig i håret, da han havde sat sig ind i Daniels revolutionsdrømme, og han spurgte ofte Maria om farbror Dan.

Jesus var en klog dreng med smukke brune øjne og et langt brunt hår. Hans lemmer var lange og hans skikkelse harmonisk. Dertil kom, at hans ansigt kunne skifte udtryk fra den dybeste alvor til den mest forrygende latterkaskade, og han havde fået flere filmtilbud, men han kunne ikke forestille sig selv fjolle rundt i en eller anden tilfældig handling på film. Han ville hellere spille virkelighed, og der var god grund til at lave en revolution i det forbrydermiljø, der omgav ham på alle sider hvert sted, man bare lindede lidt på dynen og mærkede fimsen fra alle politikerne.

Efterhånden, som han voksede til, viste det sig, at der også var en hel del kunstner i ham. Der var for eksempel ikke noget, der for ham hed at starte i det små, for det hele var jo småt hele vejen igennem, sagde han. Småt overalt, og blæst op på de forkerte steder. Ja, sådan tænkte han virkelig.

Han diskuterede tit med Maria om at sige goddag til en ny verden i den gamle med en kæmpe afskedssalut af en balle-trevolution, og han følte sig altid overbevist om, at han var mand for at sætte den i scene. Når han talte sig varm om revolutionen, stod han altid og fingererede ved nipsgenstandene i stuen, familiebilderne eller gardinet eller en pottaplante, som han stod og vejede i hånden som om det var en håndgranat, eller han foretog sig rastløst fire-fem andre ting samtidig, mens han stod og snakkede og snakkede i et væk. Han var ikke i ro et øjeblik, og var oppe på 40 cigaretter om dagen.

Han ville for alt i verden undgå at blive en af de forbandede mellemindkomster, den mest dødssyge sociale position den

gamle verden endnu havde skabt: Den flinke nerveberoligede proletar.

I sin fritid var han motorkører. Hans kammerater havde givet ham tilnavnet Christof, Jesus Christof, og han var den hurtigste go-cart kører i hele byen. Han havde mange venner i modsætning til Daniel. For han forstod at tale for sig. Når folk har talent er det ligemeget, hvad de rører ved. De kan ofte det hele (undtagen synge). På den ene eller den anden måde. De kan bare gå igang.

Han var navnlig optaget af Daniels tegninger til en revolution iscenesat som en ridderturning udført med to biler. Ridderen i rustning stod for hans indre blik med forchromet kofangervisir og bevægelige knæled, skjold og lygter.

Men det lod sig også gøre at sætte den op i lidt større format. Jesus var ikke fri for at være lidt presseliderlig.

En søndag formiddag, lige midt i højmesstiden skulle det være.

Han indkaldte til et stort møde i Fælledparken, og fra resterne af Daniels gamle talerstol begyndte han at forklare, hvordan bilisterne havde magt til at sætte sig i besiddelse af hele molevitten, der omgav dem. Der var mange ældre mennesker tilstede, som kom til at tænke på Daniel, da de hørte ham. Men de kunne også mærke, at der var forskel på de to. Denne her var manden, der kunne få en dag ud af det.

I store sorte limousiner, under de lysegrønne trækrone langs hele Nørre-alle, hang diplomatiets mafia og politikerne i midnatsblå jakkesæt og stak hovederne ud gennem sidevinduerne med store røde øren og kridhvid cigarrøg, der dækkede ansigterne. De lyttede, som om de sad i en drive-in biograf, men stykket, der udspilledes for deres øjne, var den skinbarlige virkelighed. I særlige gultafstribede båse parkerede med-

lemmer af det diplomatiske korps, og før mødet var færdigt, havde Jesus og hans venner dirigeret personbiler på tværs af alle udfaldsvejene i store massive Z-figurer.

Samtidig, men på andre steder i byen, var biler kørt op foran indgangene til politiets kontorer og kontorerne for statens sikkerhed med kølersnuderne helt op mod dørene, bilerne sat i gear, dørene låste og bilerne forladt. Dermed var signalet givet. Fra et vist øjeblik er der i enhver sag ingen vej tilbage.

Fra taxaselskabernes radioer dirigeredes besættelsen. Hver af den fredelige revolutions ledere havde på et givet signal hyret en taxa, og hver enkelt taxa blev nu dirigeret, som var det en delingsfører, til strategiske positioner. Privatbiler kunne bare slutte op bag førerbilen med dens grønne taxaskilt og med vejende faner, hvorpå der stod "FRI".

Set fra luften så det gigantisk ud. Små delinger af kulørt farvede biler med en sort taxa i spidsen afpatruljerede majestætisk gaderne, og en mere og mere massiv mur af biler blev samtidig bygget op ved udfaldsvejene.

Bilisterne sad bag låsede døre og tudede i hornene, når de skulle opmuntre hinanden, og alle trafiklys viste grønt.

Det havde revolutionens 5-te kolonne fikset.

Jubelen ville ikke tage nogen ende, da alle landmændene kom kørende ind til byen med deres traktorer for at lege med. Det var virkelig en panserdivision, der havde vasket sig. Lastbiler og kølebiler blev holdt i beredskab, og over bilradioen blev der med korte mellemrum udsendt instruktioner og spillet hornmusik skiftevis.

Sent på eftermiddagen kunne alle følge instruktionerne over bilradioen. Trafikradioen bragte ekstraudsendelser og var rigtig i sit Es for første gang. Igennem tyve år havde den

forberedt denne situation, den første, hvor der virkelig var brug for den.

Da det rygtedes, at radiohuset var erobret, tudede og hylede bilhornene, lygterne blafrede og blinklysene alarmerede.

Jesus gik til mikrofonen.

Hans stemme lød gennem alle bilradioerne og alle højttalerne. Den lød overalt ud gennem de åbne vinduer:

- "I begyndelsen var Ordet....."

Hans tale er refereret for mig af en, der ikke rigtig forstod den. Han takkede alle for deltagelsen og for god ro og orden, men han advarede dem også. De skulle passe på. Der ville ikke gå lang tid, før deres modstandere ville slå tilbage, og så gjaldt det om at kridte Jesussandalerne.

Og han fik ret.

Den romerske mafia var allerede på vej, og et optog nærmede sig næste morgen med en gang militær udrustning, der fik det hele til at ligne en verdenskongres for jernhandlere.

Herodes Big Band stillede op lige midt i rundkørslen ved Vibenshus og spillede messingsuppe og bankede stortrommer, så alle et øjeblik stod lamslåede.

Så gik officererne igang med at invitere på bilvæddeløb, lykelotto og totalisator.

Det var modrevolutionen. Med deres knaldgule og ildrøde uniformer, med bjørneskindshuer, der lignede boksehandsker med næse på, var de ikke til at stå for, og mange blev draget af det farverige syn og de glimtende messinginstrumenter, der lagde et gyldent skær over hele rundkørselens midte som et kæmpemæssigt rundt bord fyldt med enkroner og lysestager imellem hinanden.

En blå røg af benzinluft hang let og gennemsigtig som et petroleumsslør en god meter over gaden. Oven over benzin-

skyen så man forskrækkede ansigter og rolige hatte, blanke biltage og "FRI"-skilte af de små grønne, der styrtede én vej, medens man nedenunder skyen så ben og hjul i fuld fart den modsatte vej. Bilerne havde fuld tryk på. Rattet var blevet inddraget som hjul og kunne køre 150 km i timen. Aldrig var der set noget lignende.

Nogle mennesker, der var stimlet sammen af nysgerrighed, men følte sig for fine til at deltage i revolutionen, stod og drejede snegle rundt om tindingerne med en pegefinger for at vise, hvad de mente. Flere af dem var iført sutsko, en enkelt havde endda blankpudsede sutsko. Det var heller aldrig set før.

Der gik ikke lang tid før romerne havde banet sig vej gennem privatbilerne, og alle blev før eller senere kørt op på stationerne og efterladt med nogle gevaldige tømmermænd. Enkelte var oven i købet lidt flove over, at de overhovedet havde begyndt.

Men Jesus sad sammen med sine venner.

- Sådan skal de have det én gang om året, sagde han og gav en omgang til hele bordet og blev fotograferet til forsiden af alle formiddagsbladene.

Han havde forlængst kapituleret overfor overmagten, men var alligevel ved godt mod.

- Man skal bare vise dem, at man er der stadigvæk, sagde han og kastede et betydningsfuldt blik rundt iblandt sine venner.

-Og så er der noget andet:

Man skal escalere så hurtigt, så de andre ikke kan følge med. I samme øjeblik, de er nået op i samme omdrejningstal, skal man lynhurtigt slå motoren fra og trække sig.

Der gik dog ikke mange dage, før Jesus blev taget og slæbt for retten.

Han blev idømt en betinget straf og mistede kørekortet i 3 år.

Indholdet af Jesus tale var følgende:

1) I begyndelsen var ordet.

2) I den verden, hvor vi nu skal leve, vil vi gå på indkøb hos hinanden, men sælge ud af os selv.

Ofte vil det vare en hel formiddag at køre ud af vore garager bare for at få alle historierne med.

3) Ingen bog skal længere trykkes i denne verden. Alle breve skrives særligt til hver enkelt og med venlig hilsen.

Sommetider kan vi få et ord på 16 bogstaver i hånden, når vi i stedet troede, vi skulle have et halvt stykke mad.

4) Vi vil alle eksistere som rastløse, lykkelige og utilfredse. Men når vi elsker, kan vi kalde den elskede, også selvom andre elskere er på besøg. Måske sidder en i en rullestol, en anden på en traktor, mens den tredje ligger under dynen med den fjerde, som er på vej ud i verden.

5) Hjertet er en glasbutik.

6) Ethvert hospital er lykkeligt. Og det bliver vist det største, vi kommer til at opleve. Bygningerne står og taler med hinanden. Og de kan le sammen. Stenene, vinduerne, skorstene-

ne, ja, selv de store gryder i køkkenerne. Og stemmerne kommer ud igennem porten, spadserende, leende, svingende med stokken, og i selskab med andre.

7) Og forsvinder rundt om hjørnet, men er hjørnet selv.

Og hermed slutter så de sidste bøger. Det blev også en lang historie.